

11. De stammen van Israël in de tegenwoordige wereld

Dit hoofdstuk is een tweeledige uitdaging. De eerste uitdaging is elke stam van Israël onder de volkeren in de huidige wereld identificeren. Dit doen we aan de hand van de bijbelse profetie en de individuele eigenschappen van de hedendaagse volkeren. Dit lijkt wellicht zeer ingewikkeld, maar de hoeveelheid bewijsmateriaal in de voorgaande hoofdstukken en de duidelijkheid van de bijbelse profetie over veel van de Israëlitische stammen in de laatste dagen, maakt deze uitdaging eigenlijk de gemakkelijkste van de twee. De tweede uitdaging is het te berde brengen van het bewijsmateriaal, dat de moderne stammen van Israël identificeert. Hoewel de waarheid normaal gesproken geen verdediging nodig heeft, moet die waarheid wel worden gepresenteerd aan een wereld vol met politieke en emotionele gevoeligheden. Om de stammen van Israël in de huidige wereld te kunnen identificeren, is het noodzakelijk om, in het licht van de bijbelse profetieën en uitspraken over de stammen van Israël, diverse etnische karaktertrekken en volkseigenschappen te onderzoeken.

Het is belangrijk om ons te realiseren dat het identificeren van de stammen van Israël in de moderne wereld, geen enkele rassensuperioriteit aan de als zodanig geïdentificeerde volken verleent. Dit boek verzet zich uitdrukkelijk tegen elke intentie om aan de van de stammen van Israël ontsproten hedendaagse volken ook maar enige rassensuperioriteit toe te kennen. Hoewel het waar is dat God Zich in de tijd van het Oude Testament bijna uitsluitend met de stammen van Israël bemoeide, dankzij het Nieuwe Testament "ligt de lat voor alle rassen en etnische groeperingen even hoog". Galaten 2 : 11-14 vertelt bijvoorbeeld dat de apostel Paulus de vroege gemeente in Galatië (en Petrus, zijn medeapostel) openlijk bestrafte, omdat zij rassenscheid maakte en zich opsplijste in afzonderlijke, door afkomst bepaalde gemeenschappen. In Matthéüs 28 : 19 zei Jezus Christus tot Zijn aanhangers:

"Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelfde dopende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes".

Jezus Christus maakte het heel duidelijk dat Hij als Heiland was gekomen voor alle volkeren en etnische groeperingen. Elke poging om uit de Bijbel een boodschap van "rassensuperioriteit" te deduceren, is misbruik van de Bijbel! Dit gezegd hebbende, zijn er echter wel veel bijbelse beloften en profetieën die alleen het Israëlitische volk betreffen. Door het Nieuwe Testament worden deze unieke zegeningen en profetieën niet teniet gedaan en daarom gelden ze nog steeds. Jezus Christus zegt in Matthéüs 5 : 17:

*"Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet **of de profeten** te ontbinden ..."*

Jezus maakte heel duidelijk dat door Zijn bediening de oudtestamentische profetieën niet werden "ontbonden" of teniet gedaan. Daarmee bevestigde Hij het bindende karakter van de oudtestamentische profetieën en beloften aangaande de stammen van Israël. Mensen (en volkeren) die hun Israëlitische oorsprong herontdekken mogen met recht een gevoel van gezonde trots koesteren over hun erfgoed en de prestaties van hun voorvaderen in de loop van de geschiedenis. Het Israëlitische erfgoed blijkt door de geschiedenis heen veel meer in te houden dan alleen de prestaties van enkele bijbelse helden in de oude koninkrijken Israël en Juda. Zoals de lezer uit vorige hoofdstukken nu weet, behoren ook de geschiedenis van Carthago, Parthië, Scythië, de Saksen, de Kelten, de Gothen, enzovoorts, tot dit Israëlitische erfgoed.

In de Bijbel vinden we in de profetieën over de "laatste dagen", specifieke profetieën over de stammen van Israël. Nu bestaan er in de moderne wereld geen volken die "Manasse", "Efraïm", "Huis Israël", "Assyrië" o.i.d. worden genoemd. Toch gebruikt de Bijbel die namen om in de profetieën over de "laatste dagen" volkeren aan te duiden. Voordat wij de bijbelse profetieën nauwkeurig op de hedendaagse wereld kunnen toepassen, moeten we dus vaststellen welke moderne volkeren van die antieke natiën afstammen. Met het in de huidige wereld herkennen en identificeren van elk van de stammen van Israël zal dit hoofdstuk dit boek over de stammen van Israël afronden.

Het is waarschijnlijk dat de meeste lezers van dit boek al overtuigd zijn, dat wij nu in de door de Bijbel geprofeteerde "laatste dagen" leven. Veel boeken zijn er geschreven (door auteurs uit allerlei christelijke denominaties), waarin bewezen wordt dat wij in "de laatste dagen" leven. Voor die lezers, die niet vertrouwd zijn met de bijbelse profetieën over "de laatste dagen", zullen wij nu toch enkele van de belangrijkste kort bespreken.

Een belangrijke profetie vinden we in Zefanja 2 : 1-7, waar uitdrukkelijk wordt geprofeteerd dat, voorafgaand aan de "Dag des Heeren" (de tijd waarin God Zich weer met de mensenwereld bemoeit), het Joodse volk zich opnieuw in Palestina zal vestigen. Deze profetie werd in 1948 vervuld, toen er officieel een Joodse staat in Palestina werd opgericht. Een andere belangrijke profetie werd in Matthéüs 24 door Jezus Christus Zelf uitgesproken, in antwoord op vragen van Zijn discipelen over de tekenen die zouden wijzen op Zijn spoedige tweede komst. Eén van de belangrijkste aanwijzingen die Jezus Christus gaf, was dat er een grote crisis zou ontstaan, die tot gevolg kon hebben dat "alle vlees" op

aarde zou worden uitgeroeid, tenzij God Zelf in deze crisis zou ingrijpen. (zie vers 22) Totdat aan het eind van Wereldoorlog II de atoombom werd uitgevonden was het onmogelijk dat door wat voor gevaar dan ook letterlijk alle leven op aarde zou worden bedreigd. In de naoorlogse periode zijn atoomwapens echter zo talrijk en krachtig geworden dat een kernoorlog letterlijk alle leven op aarde zou kunnen vernietigen. Deze mogelijkheid toont aan dat wij leven in "de laatste dagen".

In Daniël 12 : 4 wordt voorspeld dat de tijd van Gods interventie zou worden voorafgegaan door een grote "kennisexplosie", hetgeen in de naoorlogse periode ook is gebeurd. De mensheid is in minder dan één eeuw gegaan van paard en wagen naar ruimtevaartuigen. De uitvinding van computers en allerlei vormen van moderne technologie hebben menselijke instellingen en samenlevingen op ongekende wijze veranderd. Openbaring 9 : 7-17 profeteerde tot slot dat de wapenuitrusting van de mens in de laatste dagen (a) zou bestaan uit gepantserde oorlogsmachines die als "sprinkhanen" kunnen vliegen en die met hun "vleugels" een vreselijk lawaai produceren en (b) gepantserde oorlogsmachines op de grond, die "vuur, rook en sulfen" uit hun mond zouden voortbrengen. De hedendaagse moderne straalgevechtsvliegtuigen en zware tanks werden door deze profetie in het boek Openbaring nauwkeurig voorspeld. De aangehaalde profetieën bevestigen dat de moderne, naoorlogse periode valt binnen "de laatste dagen" waarover in de Bijbel wordt geprofeteerd en die vooraf zouden gaan aan de tweede komst van Jezus Christus. Na deze inleiding kunnen wij met ons onderzoek naar de hedendaagse stammen van Israël beginnen, omdat we nu begrijpen dat de profetieën over "de laatste dagen" die op hen betrekking hebben in onze huidige wereld van toepassing zijn op reële naties en volkeren.

De Bijbel zegt met nadruk dat de stammen van Israël in "de laatste dagen", vooraanstaande en herkenbare volkeren zullen zijn en geeft ons vele specifieke aanwijzingen waarmee we hen kunnen lokaliseren. Degenen die volhouden dat de "verloren" tien stammen van Israël niet meer bestaan of niet kunnen worden geïdentificeerd, ontkennen en verzetten zich feitelijk tegen het Woord van God. Dezelfde God, Die het fundament is van het Christendom, gaf ook vele profetieën over de toekomst van de stammen van Israël. Het is dus allemaal waar of het is alles niet waar, want zowel het christelijk geloof, als de profetieën over de stammen van Israël, zijn gebaseerd op de woorden in één en dezelfde Bijbel. Als de bijbelse profetieën over de toekomst van de tien stammen van Israël kunnen worden weerlegd, dan stort het fundament van het christelijk geloof ook in. Het christelijk geloof is immers gebaseerd op de overtuiging dat de Bijbel (mèt Zijn profetieën over de tien stammen) het onfeilbare Woord van

God is! Ook het omgekeerde is waar. Als Gods profetieën over de toekomst van de stammen van Israël kunnen worden bewezen, dan is dat tevens een sterk bewijs dat de Bijbel door God Zelf is geschreven. Dit betekent dat een levende Schepper Zich bemoeit met de wereldgeschiedenis.

Waar beginnen we in de huidige wereld met het zoeken naar de stammen van Israël? In eerdere hoofdstukken hebben we de bewegingen van de tien stammen van Israël gevolgd en gezien dat ze bekend werden als Carthagers, Parthen, Sacae, Gothen, enzovoorts. Israëlitische stammen in Azië, zoals de Gauthei (Geten), de Sacae, de Jats (uit de Massageten) enzovoorts, trokken naar Europa en werden bekend als Gothen, Saksen, Juten, en dergelijke. We moeten uiteraard zoeken onder de hedendaagse volkeren die afstammen van de naar Europa gemigreerde Israëlitische stammen. Ook kunnen we niet voorbijgaan aan sommige volkeren die al in Europa woonden, omdat we in eerdere hoofdstukken overtuigend hebben bewezen dat al in 1100-700 vóór Christus veel Israëlieten, als kolonisten of als vluchtelingen op zoek naar een nieuw vaderland, naar Europa zijn getrokken.

Het belangrijkste richtsnoer bij het vinden van de hedendaagse Israëlitische stammen is het besef dat alle stammen van Israël afstammen van Sem. Ze moeten daarom deel uitmaken van de "Semitische", "blanke" of "Kaukasische" volkeren. Het bewijs hiervoor vinden we in historische verslagen, waarin één van de stammen van Israël in Azië, de "Ephtaliten" of "Nephtaliten" (d.w.z. de stam Nafthali), "Witte Hunnen" werd genoemd, omdat hij behoorde tot het blanke ras. De "Ephtaliten" waren een van de vele "Sacae" stammen in Azië, die naar Izak waren vernoemd. De aan hen verwante "Sacae" of "Saka" stammen moeten dus ook tot het blanke ras (met een lichte huid) hebben behoord. De Gothen, die uit Azië naar Europa verhuisden, werden door hedendaagse historici beschreven als "lang ... met lichte gelaatskleur, blauwe ogen en blond haar".¹ Dat de Gothen blauwogige blonde mensen waren, maakt ons identificatieproces voor een deel eenvoudiger. Bijna iedereen weet waar blauwogige, blonde mensen in het hedendaagse Europa zijn gevestigd. Het zijn de noordelijke volkeren die in Scandinavië en Noord-Europa terechtkwamen, maar ook in andere landen.

Toch moet de lezer er niet van uitgaan dat alle Israëlieten blauwogig en blondharig waren. Om dit te onderbouwen moeten we eerst kijken naar het oorspronkelijke gezin, waaruit alle stammen van Israël ontsproten zijn. Door het toepassen van basale genetica zullen we zien dat er onder de Israëlitische stammen een verscheidenheid van eigenschappen te vinden moet zijn. De oorspronkelijke stammen van Israël kwamen voort uit een combinatie van

verschillende bloedlijnen. Hoewel de twaalf aartsvaders van de stammen van Israël dezelfde vader hadden (Jakob of "Israël") waren ze toch het product van de geslachtsgemeenschap van Jakob met vier verschillende vrouwen. Zes zonen (Ruben, Simeon, Levi, Juda, Issaschar en Zebulon) werden geboren uit Jakob en zijn eerste vrouw, Lea. Twee zonen (Jozef en Benjamin) werden geboren uit Jakob en zijn tweede vrouw, Rachel. Twee zonen (Gad en Aser) werden geboren uit Jakob en Zilpa (Lea's "dienstmaagd") terwijl nog twee zonen, Dan en Naftali, werden geboren uit Jakob en Bilha (Rachels "dienstmaagd"). Het verhaal over deze geboorten staat in Genesis 29 en 30, met als uitzondering Benjamin, van wie de geboorte terloops wordt vermeld in Genesis 35 : 18. Deze complexe Israëlische familie was niet bepaald "één gelukkig gezinnetje". Dit gezin leefde in een cultuur met gebruiken die voor onze hedendaagse samenleving volkomen vreemd zijn en sommige daarvan zorgden voor grote spanningen in het gezin van Jakob. We zullen de geschiedenis van Jakobs gezin nu onder de loep nemen, omdat de drijfveren ervan en de erfelijke eigenschappen van bepaalde zonen gedeeltelijk weer aan de orde komen in de profetieën over de hedendaagse stammen van Israël.

Jakob werd in eerste instantie het slachtoffer van een culturele traditie, die bepaalde dat de oudere zuster als eerste moest huwen. Hij werd in een valstrik gelokt en huwde Lea, de oudere zus van Rachel (waarmee hij eigenlijk had willen huwen). Zijn toekomstige schoonvader wist Jakob te misleiden door hem voor zijn huwelijksnacht zo dronken te voeren, dat hij "zijn vrouw" in hun "wittebroodstent" niet eens herkende. In Genesis 29 : 21-27 staat dat Jakobs schoonvader op de huwelijksdag "een maaltijd maakte" (ongetwijfeld met veel alcohol), voordat Jakob met zijn nieuwe vrouw "naar bed ging". Vers 25 voegt eraan toe dat Jakob niet eens beseftte met wie hij gemeenschap had gehad, tot de dag erna. Stel je de reactie van Jakob eens voor toen hij met een enorme kater wakker werd en zag dat hij met Lea was gehuwd en niet met Rachel! Dit huwelijk was ook voor Lea geen "roze wolk", omdat ze wist dat Jakob haar niet begeerde. Je vraagt je af welke woorden Lea tijdens hun huwelijksnacht van Jakobs dronken lippen hoorde, die bedoeld waren voor de oren van Rachel en niet voor die van Lea. Polygamie was de norm in de cultuur van die dagen en dus trouwde Jakob later ook met Rachel, hoewel dit voor toenemende spanningen in de familie zorgde. Kun je je voorstellen welke spanningen er ontstonden in een gezin waarvan de man getrouwd was met twee zusters, waarvan één door hem geliefd werd en de andere niet?

Een tweede culturele gewoonte in die dagen was dat grote gezinnen in hoog aanzien stonden en dat kinderloosheid als een stigma werd gezien. Het gevolg daarvan was dat tussen de twee zusters een wedstrijd ontstond

omtrent wie van hen de meeste kinderen kon voortbrengen. Lea kreeg zes zonen, maar Rachel was lange tijd onvruchtbaar. Om haar zus "in te halen" liet ze Bilha, haar dienstmaagd, als "draagmoeder" fungeren van twee zonen, die daarna als kinderen van Rachel werden gezien. Lea bedacht dat zij dat spelletje ook kon spelen en al snel deelde Jakob tot ditzelfde doel ook het bed met Zilpa, de dienstmaagd van Lea. Beide dienstmaagden brachten twee zonen voort en Rachel baarde uiteindelijk zelf ook twee eigen zonen. Lea won de baarwedstrijd: acht zonen tegen vier. In Genesis 30 : 14-16 wordt ons een scène geschilderd waarin Rachel en Lea onderhandelden over wie in een bepaalde nacht bij Jakob zou slapen. Rachel gaf haar recht om bij Jakob te slapen op, voor een aantal liefdesappelen ("dudaïm") een plant die verondersteld werd de zwangerschap te bevorderen.² Rachel was in die tijd nog onvruchtbaar en daarom deed ze deze ruilhandel in een poging haar kans op vruchtbaarheid te vergroten. De arme Jakob moet zich als de spreekwoordelijke "homp vlees" gevoeld hebben. Niet alleen had hij twee eega's, maar op aandringen van zijn huwelijkspartners deelde hij ook nog het bed met twee andere vrouwen! De nakomelingen uit deze verschillende verbintenissen zullen zich waarschijnlijk hebben verdeeld in groepjes, aan de hand van wie hun moeder was. Er zullen perioden zijn geweest, waarin deze allereerste Israëlitische familie heel ongelukkig was. In hedendaagse woorden zou dit gezin "totaal ontwricht" worden genoemd.

Veel lezers kennen het verhaal over Jozef die, nadat Ruben voor hem tussen beide trad en voorkwam dat hij door de andere broers werd vermoord, door de broers als slaaf werd verkocht. (Genesis 37 : 12-36) Deze geschiedenis laat zien dat de nakomelingen van drie van de vrouwen samenspannen tegen Jozef, nakomeling van de vierde vrouw. Hoewel Ruben, de oudste, de respectabele bedoeling had om Jozef te bevrijden, slaagde hij er niet in dit tot een goed einde te brengen. Ruben had nog meer problemen. Hij pleegde incest met Bilha, de moeder van zijn twee halfbroers Dan en Nafthali. (Genesis 35 : 22) Deze daad was de oorzaak van nog grotere spanningen binnen het gezin. Twee andere zonen van Lea (Simeon en Levi) waren "heethoofden", die alle mannen van een bepaald dorp uitmoordden en zich hun vrouwen en bezittingen toe-eigenden. Ze dachten ten onrechte dat één van hen hun zusje had verkracht. (Genesis 34) De Bijbel vertelt duidelijk dat hun zuster bij deze ontucht een gewillig partner was. De twee wilden zelfs trouwen! Simeon en Levi pleegden massamoord om een verkrachting te wreken die nooit had plaatsgevonden! Jakobs eigen daden maakten het er niet beter op, want hij liet openlijk merken dat Jozef zijn "favoriete zoon" was. Dit joeg de halfbroers van Jozef tegen hem in het harnas. Het gezin van Jakob was zo verdeeld, dat hun huiselijke problemen kunnen dienen als verhaallijn voor een moderne soapserie.

Hoe het ook zij, we zien dat we voor het bepalen van de erfelijke eigenschappen van de twaalf zonen van Jakob, kunnen putten uit vijf verschillende "genenpoelen" (Jakob en de vier moeders), waaruit hun genen voortkwamen. Veel van de zonen hebben niet op elkaar geleken, buiten het feit dat ze allen blank waren en de lichamelijke kenmerken hadden die alle Semieten gemeen hebben. Toen de zonen volwassen werden en zelf trouwden en kinderen kregen, werd het erfgoed in de genenpoel van de Israëlieten nog verscheidener. Ons wordt niet verteld wie de huwelijkspartners van de zonen waren, maar elk van die verbintenissen zal aan de verscheidenheid van de genenpoel van elke individuele stam van Israël toegevoegd hebben.

Juda, de vierde zoon van Jakob, trouwde een Kanaänitische vrouw die minstens drie zonen baarde. Twee van hen waren zo verfoeilijk dat de Bijbel vermeldt dat God hen Zelf "terechtstelde". (Genesis 38 : 1-10) De eerste Israëlitische familie had eerder al zonden begaan als incest, ontucht, poging tot moord, massamoord en het als slaaf aan vreemden verkopen van de eigen broer. Geen van deze zonden was blijkbaar "zwaar" genoeg om God ertoe te brengen iemand terecht te stellen. We kunnen ons dus alleen maar afvragen hoe stuitend de eerste twee zonen van Juda zich hebben gedragen om te "verdienen" dat God Persoonlijk hen ombracht! Naast de kinderen van een Kanaänitische vrouw (waarschijnlijk donker van huid) kreeg Juda ook kinderen via zijn schoondochter Tamar (wier ras niet bekend is) zodat in de stam van Juda verschillende bloedlijnen samenkwamen. (Genesis 38 : 2-30) Jozef trouwde met een Egyptische prinses, (Genesis 41 : 45) zodat de stam van Jozef andere kenmerken ontwikkelde dan de stammen waarvan de stamvaders vrouwen namen uit de diverse rassen die in die tijd in Palestina woonden. Nakomelingen van de diverse stammen van Israël trouwden in de generaties die volgden vanzelfsprekend ook onderling en met andere, niet-Israëlitische volkeren. Het uiterlijk en de lichamelijke kenmerken van de diverse stammen van Israël zullen wat betreft huidskleur, haarkleur, fysionomie (vorm van het gezicht) enzovoorts, zeer verschillend zijn geweest. Toen de Israëlieten ten slotte Palestina binnentrokken en in hun afzonderlijke stamgebieden gingen wonen, zullen de traditie en de geografie het gemakkelijker hebben gemaakt om binnen hun eigen stam te huwen. Dit versterkte de unieke eigenschappen van elke stam nog meer.

Gezien de zeer gevarieerde oorsprong van de stammen van Israël kan men niet verwachten dat alle Israëlitische stammen dezelfde lichamelijke kenmerken vertoonden. Vanuit hedendaags oogpunt is het logisch dat, hoewel de Gothen (Israëlieten die naar Europa waren getrokken) veelal als blauwogig en blond werden beschreven, er ook veel donkerogige en donkerharige mensen binnen de Israëlitische stammen waren. Blauwe ogen is een recessieve genetische

eigenschap en daarom waren er logischerwijze zelfs meer Israëlieten met donkere ogen dan met blauwe.

Het doel van de speurtocht naar de oorspronkelijke Israëlitische bloedlijnen is om duidelijk te maken dat als wij zoeken naar de hedendaagse stammen van Israël, het een vergissing zou zijn om te zoeken naar mensen die er allemaal hetzelfde uitzien of hetzelfde doen. De verschillende Israëlitische stammen hebben er van het begin af aan anders uitgezien en anders gehandeld. In Genesis 49 geeft de Bijbel ons vele sleutels om de stammen van Israël in de huidige wereld te herkennen. God deed deze profetie over de hedendaagse Israëlieten (d.w.z. in "de laatste dagen") ongeveer 3600 jaar geleden door de mond van aartsvader Jakob. Het eerste vers van dit hoofdstuk luidt:

*"Daarna riep Jakob zijn zonen, en hij zeide: Verzamelt u, en ik zal u verkondigen, hetgeen u **in de navolgende dagen** wedervaren zal". **

De uitdrukking "in de laatste dagen" komt men vaak in de Bijbel tegen en daarmee wordt de tijd bedoeld die voorafgaat aan de wederkomst van Christus. Zoals we zullen zien worden daarbij vaak aanwijzingen gegeven over bepaalde volkeren in de hedendaagse wereld. Hieruit kunnen wij afleiden dat wij leven in de laatste dagen en dat er een God is Die controle houdt over de wereldgebeurtenissen op zodanige wijze dat Zijn profetieën worden vervuld.

Recapitulerend: informatie uit de geschiedenis brengt ons ertoe de hedendaagse Israëlitische stammen te zoeken in Europa en onder die natiën die door Europese volkeren werden gekoloniseerd of gesticht. Toch moeten we nog één nieuw feit vermelden. Omdat Europa en Noord-Amerika (dat gekoloniseerd werd door Europese volkeren) in de loop der eeuwen een toevloed van miljoenen niet-Europeanen hebben ontvangen, zijn vele burgers van hedendaagse Israëlitische natiën geen Israëlieten van afkomst. Zolang zij echter in Israëlitische natiën verblijven, zal hun toekomstig lot verbonden zijn met dat van hun Israëlitische "gast"land. Daarom zijn de bijbelse profetieën belangrijk voor alle burgers van de natiën die als hedendaagse Israëlitische natiën worden geïdentificeerd, ongeacht hun afkomst.

* King James Version: "...that I may tell you which shall befall you in the last days". De Vertaling Petrus Canisius komt het dichtst in de buurt met: "wat u in de verre toekomst geschiedt". De woorden uit de Hebreeuwse grondtekst worden in de Statenvertaling overal elders vertaald met "in het laatst der dagen" of "in de laatste dagen". Zie Numeri 24 : 14; Deuteronomium 4 : 30; 31 : 29; Jesaja 2 : 2; Jeremia 17 : 11; 23 : 20; 30 : 24; 48 : 47; 49 : 39; Ezechiël 38 : 8, 16; Daniël 10 : 14; Hosea 3 : 5; Amos 4 : 2; 8 : 10; Micha 4 : 1. Ook in de Joodse traditie worden deze woorden van toepassing geacht op de Messiaanse tijd of de periode daaraan voorafgaand. In de Bijbel is de uitdrukking van toepassing op de nieuwtestamentische tijd en dus de dagen sinds de opstanding van Christus. Zie daarom ook Hebreeën 1 : 1; 1 Petrus 1 : 20. (red.)

Wij zullen met de gemakkelijkst te herkennen stammen beginnen, zodat door een proces van eliminatie, verdere identificatie steeds eenvoudiger zal worden. De oorspronkelijk twaalf stammen van Israël breidden zich eigenlijk uit tot dertien stammen, toen de stam van Jozef werd verdeeld in twee stammen: Efraïm en Manasse. Alle stammen hebben volgens de Bijbel en volgens de geschiedenis bepaalde eigenschappen, die we voor zover dat nodig is zullen onderzoeken, om ons te helpen hen te herkennen. De Bijbel stelt op zakelijke wijze de positieve en negatieve eigenschappen van de Israëlitische stammen vast. In dit hoofdstuk zullen we die eigenschappen onder de loep nemen en proberen om de identiteit van de stammen van Israël in het heden vast te stellen. Wij beginnen met Efraïm en Manasse, de stammen van Israël met het "eerstgeboorterecht".

De stam van Jozef (Efraïm en Manasse)

Efraïm en Manasse waren de belangrijkste stammen van het Huis Israël en de Bijbel informeert ons uitgebreid over hen. De stam Jozef werd verdeeld in de stammen Efraïm en Manasse (de twee zonen van Jozef) en zij ontvingen gezamenlijk de zegeningen van het "eerstgeboorterecht", waarvan er één uitzonderlijke bevolkingsgroei beloofde. (Genesis 48 : 16) Door de splitsing van de stam Jozef bestond Israël nu uit dertien stammen. Jozef is een bekende bijbelse figuur. De verhalen in de Bijbel over zijn "veelvervige rok", zijn verkoop als slaaf naar Egypte en zijn verhoging tot onderkoning van Egypte, worden vaak verteld. In zijn jongelingsjaren droomde Jozef dromen die profeteerden dat hij de grootste zou zijn onder zijn broederen. (Genesis 37 : 5-11) Ook was hij de lieveling van zijn vader Jakob. (Genesis 37 : 1-4) Jozef was helaas nogal naïef, want hij vertelde zijn familie over zijn dromen (waarin hij boven hen verheven was) zonder zich te realiseren dat hij hen daarmee zou krenken. Dit leidde ertoe dat zijn broeders Jozef gingen haten en hem als slaaf verkochten.

Nadat Jozef in Egypte tot onderkoning was aangesteld, moest hij zijn eigen wraakgevoelens overwinnen. In de periode dat zijn broers hem nog niet herkenden, beproefde Jozef hen. Hij ontdekte dat de broers echt berouw hadden gekregen over wat zij hem hadden aangedaan (Genesis 42 : 18-23) en dit maakte het eenvoudiger om zich met hen te verzoenen. Toen Jozef zich aan zijn broers bekendmaakte, waren zij zo bang dat zij geen woord konden uitbrengen! (Genesis 45 : 3) Zij wisten dat in Egypte Jozef macht had over leven en dood en de bevoegdheid had om hen te laten executeren of hen allen als slaven te verkopen (zoals zij met hem hadden gedaan). Jozef was echter genadig en vergaf hen en zorgde grootmoedig voor hen en hun gezinnen. **Deze geschiedenis laat ons zien dat het aannemen van een milde, grootmoedige houding**

tegenover vroegere vijanden, een fundamentele, persoonlijke karaktertrek was van Jozef. Deze karaktertrek van genade voor vroegere vijanden kenmerkte ook het nageslacht van Jozef, zoals wij zullen zien.

Veel bijbelgeleerden zijn op de hoogte met het "eerstgeboorterecht" dat aan Jozef werd gegeven. Dit "eerstgeboorterecht" bepaalde aan welke stam van Israël de buitengewone beloften van God aan Abraham, Izak en Jakob (Israël), zouden worden doorgegeven. Deze beloften hielden in: (a) een groot volk; hun bondgenoten door God gezegend en hun vijanden vervloekt; het vermogen (en de wil) om voor andere volkeren op aarde tot zegen te zijn; (Genesis 12 : 2, 3) (b) sterke bevolkingsgroei (Genesis 13 : 15, 16) en (c) de belofte van het uitgroeien tot vele natiën. (Genesis 17 : 4-7) In Genesis 22 : 16-18 herhaalde God Zijn belofte over deze explosieve bevolkingsgroei en voegde er de belofte aan toe dat de nakomelingen van Abraham "de poort hunner vijanden erfelijk zouden bezitten". Dit eerstgeboorterecht met haar beloften ging van Izak over naar Jakob met de volgende woorden: (Genesis 27 : 26-29)

"Zo geve u dan God van den dauw des hemels, en de vettingheid der aarde, en menigte van tarwe en most. Volken zullen u dienen, en natiën zullen zich voor u nederbuigen ... Vervloekt moet hij zijn, wie u vervloekt; en wie u zegent, zij gezegend!"

Aan het eerstgeboorterecht werden immense agrarische zegeningen toegevoegd (vruchtbare aarde, overvloed van voedingsmiddelen, gunstig klimaat) en ook een belofte over groot aanzien onder de overige natiën. De belofte over een overvloed van landbouwproducten betekent dat de nakomelingen van Jozef zouden wonen in de gematigde klimaatzones op aarde (die het meest geschikt zijn voor een goede agricultuur). In Genesis 28 : 10-14 beloofde God dat Abrahams zaad zou:

"... uitbreken in menigte, westwaarts en oostwaarts, en noordwaarts en zuidwaarts".

Dit betekent dat het nageslacht van Jakob niet alleen zou bestaan uit enorme aantallen, maar dat het zich ook over heel de aarde zou verspreiden. In Genesis 35 : 11, 12 wordt de belofte over de enorme bevolkingsgroei van het nageslacht van Jakob door God nogmaals bevestigd en Hij voegde er aan toe:

"... een volk, ja, een hoop der volken zal uit u worden".

Opmerkelijk is dat bovengenoemde beloften niet afhankelijk waren van de

gehoorzaamheid van de toekomstige generaties die deze beloofde zegen zouden ontvangen. God gaf deze zegen aan de toekomstige nakomelingen van Abraham, Izak en Jakob op grond van de gehoorzaamheid van deze patriarchen. Hoewel elk van Abrahams nakomelingen zou delen in deze zegeningen werd het "leeuwendeel" ervan geërfd door de stam Jozef (Efraïm en Manasse).

In Genesis 48 gaf Jakob ("Israël") de opeengestapelde beloften van het eerstgeboorterecht door aan Efraïm en Manasse, de twee zonen van Jozef. Zij zouden elk als een aparte stam van Israël worden gerekend (vers 5) en werden door Jozef bij Jakob gebracht voor de formele plechtigheid van het doorgeven van het eerstgeboorterecht. Jakob legde zijn rechterhand op het hoofd van Efraïm (de jongste zoon van Jozef) en hiermee maakte hij Efraïm tot primaire ontvanger van de zegen. Manasse was de oudste, maar Jakob zegende hem met zijn linkerhand, wat hem maakte tot gemeenschappelijke (maar secundaire) ontvanger van de beloften van het eerstgeboorterecht. Deze symboliek betekent dat de status van Jozef, als één van de twaalf stammen van Israël, door Efraïm werd geërfd, maar dat Manasse als "dertiende" stam aan Israël werd toegevoegd. Jakob (Israël) zegende hen als volgt: (verzen 14-16; vgl. Hebreeën 11 : 21)

*"Maar **Israël** strekte zijn rechterhand uit, en legde die op het hoofd van Efraïm ... en zijn linkerhand op het hoofd van Manasse ... en zeide ... **dat in hen mijn naam genoemd worde, en de naam mijner vaderen, Abraham en Izak, en dat zij vermenigvuldigen ... in menigte ...**".*

Met deze woorden werden de beloften van het verbond met Abraham en het eerstgeboorterecht doorgegeven aan Efraïm en Manasse. De andere stammen van Israël werden niet specifiek erfgenamen van de beloften van het "erstgeboorterecht" genoemd. Efraïm en Manasse waren voorbestemd om de grootste stammen van Israël te worden (wat ook zou betekenen dat zij het meeste grondgebied nodig hadden voor hun grote bevolking). **Het is zeer belangrijk op te merken dat in deze profetische zegen de naam "Israël" en de naam "Izak" meegegeven werden aan de Israëlitische stammen Efraïm en Manasse. Daarom, als de Bijbel daarna de term "Israël" gebruikt, in geschiedenis of profetie, wordt hiermee in de eerste plaats de stammen Efraïm en Manasse bedoeld!** Nadat Israël in ballingschap was verdwenen werd de naam "Izak" sterk verbonden met vele Israëlieten in Azië, want zij kregen in Scythië en Parthië de namen "**Sacae**", "**Saka**" of "**Saxones**".

In een eerder hoofdstuk hebben we het bewijs geleverd dat de familie-takken van Efraïm de ruggengraat vormden van alle stammen en dat zij zich verenigden en zo het Parthische Imperium gestalte gaven. Eén van de belangrijkste

stammen van de Sacae Scythen waren de Massageten (Manasse). Omdat de term "Huis Israël" ook van toepassing is op de rest van de stammen van Israël, die met Efraïm en Manasse één geheel vormden, werd de naam "Sacae" ook gegeven aan de stammen van Israël die, terwijl ze in Azië waren, onder leiding stonden van Efraïm en Manasse (Parthië en Scythië). Toen de Scythen en de Parthen naar Europa trokken, bleven ze, terwijl ze zich op de Britse Eilanden vestigden, de namen "**Sachse**" of "**Saksen**" ("**Zaks zonen**") dragen. Deze naam bleef ook kleven aan sommige verwante stammen die op het vasteland bleven (d.w.z. "**Sachsen**" in Duitsland en "**Elzas**" in Frankrijk).

In Genesis 48 : 19 profeteerde Jakob dat Manasse "**een volk zal worden, en hij zal ook groot worden**", maar voegde eraan toe dat Efraïms nageslacht "**groter zal worden dan hij (Manasse) en zijn zaad zal een volle menigte van volkeren worden**". Met deze woorden profeteerde Jakob dat Manasse en Efraïm de zegen van Genesis 35 : 11 zouden ontvangen, waarin wordt beloofd dat het eerstgeboorterecht uiteindelijk zou uitlopen in "**een volk en een hoop der volken**". Genesis 48 : 19 profeteerde dat in het bijzonder de nakomelingen van Efraïm (de jongere broer) een "volle menigte van volkeren" zouden zijn en dat het nageslacht van Manasse een aparte, grote natie zou worden. Hedendaagse volkeren met een Angel-Saksisch erfgoed zijn Engeland, de Verenigde Staten van Amerika, Canada, Australië en Nieuw-Zeeland. **In deze natiën worden alle profetieën over de stammen met het eerstgeboorterecht, Efraïm en Manasse, op volmaakte wijze gerealiseerd.**

In hen wordt ruimschoots de profetie over een grote populatie vervuld. Als de inwonersaantallen van bovengenoemde moderne natiën bij elkaar worden opgeteld, dan zijn zij veruit het meest talrijk onder de huidige stammen van Israël. In hen is op unieke wijze de profetie over het worden van "een volk en een hoop der volken" vervuld. De aparte grote natie is de Verenigde Staten van Amerika en de Kaukasische volkeren in het Britse Gemenebest (onder andere Groot-Brittannië, Canada, Australië en Nieuw-Zeeland) zijn de hoop der volkeren uit de profetie. Uit de profetieën over het eerstgeboorterecht blijkt dat de Verenigde Staten van Amerika Manasse is en de Kaukasische volkeren in het Britse Gemenebest zijn Efraïm.

Efraïm zou de "grotere" van de twee zijn en als eerste de zegeningen van zijn eerstgeboorterecht ontvangen. We kunnen dus verwachten dat Efraïm zijn erfenis eerder ontving dan Manasse. De geschiedenis maakte die verwachting ook waar. Groot-Brittannië nam toe tot een macht van internationale omvang, eeuwen voordat de Verenigde Staten in de naoorlogse periode zo'n positie begon in te nemen. Op het hoogtepunt van zijn macht heerste het

Britse Imperium ook over veel meer natiën en over een veel groter geografisch gebied dan de Verenigde Staten ooit heeft gedaan. Voor een tijd was inderdaad van toepassing dat "de zon in het Britse koninkrijk nooit onderging", omdat het Britse Imperium heerste over grote delen van de wereld! Op het hoogtepunt van zijn macht regeerde het over Groot-Brittannië, Ierland, Canada, Australië, Nieuw-Zeeland, Zuid-Afrika, veel zwarte Afrikaanse staten, Egypte, India, Pakistan, Bangladesh, Sri Lanka, Birma, Singapore, Hong Kong, Maleisië, oostelijk Nieuw-Guinea en vele eilanden in Oceanië. Dit was zonder twijfel het meest expansieve imperium in de wereldgeschiedenis. Volgens de uitgave uit 1943 van de Encyclopaedia Britannica, regeerde het Britse Imperium eens over een aardoppervlakte van dertien miljoen vierkante mijl.³ (En dat was nog vóórdát de Britse heerschappij na de Tweede Wereldoorlog tijdelijk werd uitgebreid over Palestina, Jordanië en Irak!) De Britse marine beheerste ook veel van de wereldzeeën. "Britannia rules the waves" (Brittannië heerst op alle zeeën) was het heersend principe in de hoogtijdagen van Groot-Brittannië. Het Britse Imperium ("The Great British Empire") erfde de beloften, behorend bij het "eerstgeboorterecht", over het "beheersen van de poort harer vijanden" (strategische "bottlenecks" zoals het Suezkanaal, Gibraltar en Kaap de Goede Hoop). Brittannië was eigenaar van de Falkland Eilanden en dit zorgde voor een door haar gecontroleerde zeevaart rond Kaap Hoorn, tussen de Atlantische- en Stille Oceaan. Haar kolonie Singapore controleerde de strategische Straat van Malakka, tussen de Indische Oceaan en de Zuid Chinese Zee.

De Verenigde Staten van Amerika (Manasse) erfde zijn deel van het "eerstgeboorterecht" nadat Efraïm zijn belangrijker gedeelte van het "eerstgeboorterecht" al had verkregen. Op het hoogtepunt van zijn macht, heerste Manasse over de Verenigde Staten, de Filippijnen, Puerto Rico, Alaska en Hawaï (die later bij de Verenigde Staten werden gevoegd) Cuba en diverse eilanden in Oceanië. De Verenigde Staten controleerde lange tijd het Panamakanaal, één van de meest strategische "poorten" ter wereld. Hoewel de Verenigde Staten in onze huidige wereld duidelijk sterker is dan Groot-Brittannië, was in historische zin het Britse Imperium veel machtiger. De Britten wilden hun imperium uitbreiden, maar de Verenigde Staten heeft in haar geschiedenis een "isolationistische" neiging vertoond en heeft nooit geprobeerd een groot imperium te worden. De Britten gebruikten hun legermachten om grondgebied te veroveren en te behouden, maar het is typerend voor Amerika dat zij juist haar troepen snel uit veroverd grondgebied terugtrekt. In Wereldoorlog I en Wereldoorlog II, de Oorlog in de Perzische Golf, enzovoorts, heeft Amerika nooit geambieerd om met het veroverde grondgebied een imperium op te bouwen, hoewel zij macht genoeg had om dit te kunnen doen.

Bovengenoemde karaktereigenschappen van de Britten en de Amerikanen vonden we ook bij de Parthen en de Scythen. Het imperium van Parthië begon als een unie van clans uit Efraïm en Parthië kon zich goed vinden in het beheersen van een imperium bestaande uit vele natiën. Zij gebruikte haar legermachten om grondgebied te veroveren en te behouden. In de tijd van het Britse Imperium vertoonden de Britten dezelfde Parthische karaktertrek, daarmee hun identiteit als het hedendaagse Efraïm verder bekrachtigend. De oude Scythen echter, verkozen het leven in de "wijde, open ruimte" van de Russische steppen en waren isolationistisch ingesteld ("leven en laten leven"). Eén van de belangrijkste stammen van de Scythen waren de Massageten (d.w.z. Manasse). Toen de Scythen Mesopotamië en vrijwel heel het Midden-Oosten hadden veroverd (in circa 620 vóór Christus) trokken zij hun legers binnen enkele jaren volledig terug. Zij hadden totaal geen behoefte om een imperium te beheersen, hoewel zij dat gemakkelijk hadden gekund. De Amerikanen hebben ook altijd deze karaktereigenschap van de Scythen tentoongespreid. Aan het eind van Wereldoorlog II, had Amerika de hele wereld een "Pax Americana" op kunnen leggen! Zij regeerde over (of overheerste) het gehele Westelijk Halfrond, haar troepen hielden Japan, veel van Europa en Noord-Afrika en de meeste eilanden in de Stille Oceaan bezet, en Amerika had als enige de atoombom. De Amerikanen hadden echter, net als de oude Scythen, geen enkele behoefte een imperium te stichten. Amerika trok het grootste gedeelte van haar legermacht snel uit de veroverde natiën terug, deed een groot deel van haar vloot in de mottenballen en liet haar militairen zo snel mogelijk naar huis terugkeren om een rustig burgerleven te leiden.

Net zoals de Parthen en de Scythen in de Oude Wereld in een alliantie verenigde bloedverwanten waren, zo hebben de Britten en de Amerikanen in de hedendaagse wereld altijd een speciale band gehad. Als in de Oude Wereld Parthië militaire hulp nodig had, waren het de Scythen die haar regelmatig te hulp schoten. De Britten en de Amerikanen hebben deze Parthisch-Scythische traditie voortgezet. Toen de Britten militaire hulp nodig hadden in Wereldoorlog I en Wereldoorlog II, schoten de Amerikanen te hulp! Dat oude en dit nieuwe bondgenootschap zijn geen toeval. Efraïm en Manasse zijn "broeder" stammen (met een gemeenschappelijke cultuur en taal) en hun nakomelingen in de wereld hebben elkaar van oudsher altijd als "broedervolkeren" behandeld.

Nu kan het zijn dat er lezers zijn die zeggen: "Wacht eens even, dit klinkt als de Brits-Israël gedachte". Toch is dit boek geen navolger van deze beweging. De "Brits-Israël beweging" was een stroming die ontstond tijdens het Victoriaanse hoogtepunt van het Britse Imperium. Dit begon toen mensen (terecht) constateerden dat mensen met een Angelsaksische afkomst de karak-

tereigenschappen vertonen van de stammen met het "eerstgeboorterecht", Efraïm en Manasse, en dat het christelijke Britse Imperium haar macht over heel de aarde had uitgebreid. Men kwam toen tot de (verkeerde) conclusie dat het Britse Imperium het Koninkrijk van God op aarde was (of zich daarheen zou ontwikkelen). Deze gedachte werd in diskrediet gebracht toen duidelijk werd dat het Britse Imperium nooit het duizendjarig "Koninkrijk van God" kon worden. Hoewel werd bewezen dat het Messiaans nationalisme van de Brits-Israelië beweging onjuist was, blijft het bewijsmateriaal dat de Angelsaksen de moderne stammen Efraïm en Manasse zijn wél stevig overeind.

Na hun aanvankelijke strijd tijdens de Amerikaanse Onafhankelijkheidsoorlog, en de Oorlog van 1812, heeft de Brits-Amerikaanse alliantie de wereldpolitiek beheerst. Daarmee wordt de belofte van het eerstgeboorterecht in Genesis 27 : 29 vervuld, waar wordt gezegd dat "natiën zich voor u neder zullen buigen". Dit is waar gebleken in oorlogstijd, zowel als in vreedstijd. Vele natiën hebben zich tijdens de oorlogen in de loop van de laatste eeuwen "nedergebogen" voor de Verenigde Staten en Groot-Brittannië. Direct na de Tweede Wereldoorlog kon men een groot percentage van de wereldbevolking aanwijzen dat in vreedstijd (als kolonie, protectoraat of bezet gebied) onderworpen was aan het Britse Imperium of aan de Verenigde Staten. Deze Brits-Amerikaanse alliantie is altijd genadig geweest tegenover overwonnen vijanden, een karaktereigenschap die ook door hun voorvader Jozef tentoont werd gespreid. Hun verstandige en welwillende wijze van heerschappij hadden zij gemeen met de Scythen, de Parthen en de Gothen, toen zij de Romeinen onderwierpen. De genadige en grootmoedige houding van Amerika na Wereldoorlog II, bij het herstel van de maatschappij en economie van haar vroegere vijanden Japan en Duitsland, is een prachtig voorbeeld van deze karaktertrek van Jozef. Toen Amerika en Groot-Brittannië in de Tweede Wereldoorlog grote delen van Duitsland hadden veroverd, werkten de Amerikanen onvermoeibaar om de Duitsers door middel van "de Berlijnse Luchtbrug" van voedsel te voorzien. Dit was noodzakelijk, omdat Rusland in West-Berlijn een greep naar de macht deed.

Het zou weleens kunnen zijn dat de Verenigde Staten van Amerika de royaalste, grootmoedigste en genadigste natie in de wereldgeschiedenis is! Naast de herbouw van Japan en het herstel van grote delen van Europa heeft de V.S. na Wereldoorlog II vele miljarden dollars gestoken in natiën over de gehele wereld (gewoonlijk zonder terugbetaling of zelfs een bedankje). Denk bijvoorbeeld aan het Marshall Plan, Foreign Aid (buitenlandse hulp) en het Vredeskorps. Als er waar ook ter wereld natuurrampen toeslaan, zijn het Amerikaanse (publieke zowel als particuliere) organisaties die naar de plaats des onheils snellen om hulp en bijstand (zelfs aan vijandige volkeren) te verlenen. Als de Amerikaanse

televisie lijdende en hongerende mensen in Ethiopië, Somalië en Rwanda laat zien (om enkele recente voorbeelden te gebruiken), dan duurt het niet lang of Amerikaanse hulptroepen haasten zich naar die gebieden. Zonder de barmhertigheid van het Amerikaanse volk zou deze wereld een meedogenloze plaats zijn. Amerika is werkelijk buitengewoon grootmoedig. Veel volkeren, die eigenlijk het gulle en behulpzame Amerika dankbaar moesten zijn, voeren vaak een anti-Amerikaans beleid. Ook de Amerikanen zien dit, maar toch gaan ze gewoon door met geven. Zij kunnen het niet helpen. Het zit in hun genen, die teruggevoerd kunnen worden tot op Jozef. Door zo te handelen vervult de Verenigde Staten van Amerika de belofte van het eerstgeboorterecht in Genesis 12 : 3 waar gezegd wordt: "In u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden". Wat de fouten van Amerika ook moge zijn (en dat zijn er vele), historisch gezien is Amerika altijd een "blijmoedig gever" geweest aan vriend en vijand en evenzo aan onpartijdigen. In 2 Korinthe 9 : 7 wordt gezegd dat "God een blijmoedige gever liefheeft" en Spreuken 10 : 12 en 1 Petrus 4 : 8 spreken over het goddelijk principe dat "de liefde menigte van zonden zal bedekken". Misschien is dit de reden waarom God Amerika (nog) niet straft voor haar overtredingen, omdat zij buitengewoon vrijgevig en genadig is voor andere volkeren.

Ook in Groot-Brittannië wordt deze belofte vervuld, maar dan op een andere manier. Toen de Efraïmieten de ruggengraat vormden van het Parthische Imperium, heersten zij met wijsheid over de aan hen onderworpen volken en dit creëerde een leefklimaat van vrede en stabiliteit. De geschiedenis verhaalt over volkeren die tegen de Grieken en de Romeinen de strijd aangingen, omdat zij onder de heerschappij van de Parthen wilden leven. De geschiedenis herhaalde zich toen de Engelsen (het huidige Efraïm) over een imperium regeerden, bestaande uit vele natiën. Ook zij creëerden een leefklimaat van vrede en stabiliteit. In de golf van nationalisme die over de naoorlogse wereld spoelde, werd aan vele Britse koloniën "onafhankelijkheid" verleend en dit bleek voor hen een ernstige vloek te zijn. Veel van deze volken waren zo onbekwaam in het besturen van hun eigen land, dat zij sindsdien altijd een prooi zijn gebleken voor tirannieke heersers.

Naast de bovengenoemde zegeningen behoorden bij het eerstgeboorterecht ook beloften over rijkdom en agrarische overvloed. Ook dit is typerend voor de Verenigde Staten en het Britse Gemenebest. Het is algemeen bekend dat deze natiën het grootste gedeelte van de materiële rijkdommen der aarde bezitten. Hoewel het zo is dat dit gedeeltelijk kan worden toegeschreven aan de Engelse onverzettelijkheid en aan de vindingrijkheid van de Yankee's, de belangrijkste reden daarvoor is toch dat God (de onzienlijke Heerser) Zijn beloften aan het nageslacht van Efraïm en Manasse vervulde. God was het die hun trekkende

nakomelingen bracht naar strategisch gunstig gelegen landstreken, met vruchtbare bodem, een gunstig klimaat en een overvloed aan natuurlijke rijkdommen. Dat het nageslacht van Efraïm en Manasse zijn Israëlitische afkomst vergat, deed niets af aan Gods beloften. God bleef getrouw, zelfs toen de volkeren van Israël Hem niet als hun belangrijkste weldoener in ere hielden.

Zoals Jozef, in de zeven magere jaren in Egypte, uit zijn reusachtige voorraden graan uitdeelde aan de hongerenden, zo "voeden" in onze tijd de volkeren van Efraïm en Manasse de wereld met hun enorme landbouwproductie. De Verenigde Staten, Canada en Australië zijn al graanexporteurs sinds mensenheugenis. Dit is heel de geschiedenis door een Israëlitische eigenschap geweest. Zoals we in eerdere hoofdstukken hebben vastgesteld waren Israël, Carthago en Scythië eveneens graanexporteurs.

Alle oude bijbelse profetieën, verbonden aan de beloften van het "eerstgeboorterecht" die aan Abraham zijn gedaan, zijn tot op de letter nauwkeurig vervuld in het Britse en het Amerikaanse volk. Dat bovenstaande profetieën precies vervuld zijn in het Britse en het Amerikaanse volk betekent (a) dat het Britse en het Amerikaanse volk de hedendaagse stammen Efraïm en Manasse zijn; en (b) dat er een machtige, onzienlijke God moet zijn, die genoeg controle op het wereldtoneel heeft om persoonlijk te kunnen garanderen dat Zijn profetieën zullen uitkomen.

In de vroegere Israëlitische natiën en koninkrijken werden ook veel van de beloften aan Abraham, behorend bij het eerstgeboorterecht, vervuld. Het Fenicisch-Israëlitische Imperium onder koning Salomo had controle over Gibraltar, over veel van de handelswegen over land, de Middellandse Zee, de Atlantische Oceaan en grote delen van de Indische Oceaan. Carthago had ook controle over Gibraltar, de westelijke Middellandse Zee en de Atlantische zeevaartroutes naar Noord-Amerika. De Parthen en de Scythen waren machtig op het land, niet op de zee, maar de strategische ligging van hun gebied zorgde ervoor dat ze alle handelsroutes over land tussen de continenten Europa, Afrika en Azië beheersten. Parthië had controle over de strategische "Kaspische Poorten", waarmee ze de invalswegen naar het antieke Azië beheerste.

Het bewijsmateriaal dat Groot-Brittannië (en haar "menigte der volken") en de Verenigde Staten, de Israëlitische stammen Efraïm en Manasse zijn, is overweldigend. Maar er zijn nog meer parallellen die we zullen onderzoeken.

Toen Manasse zijn erfdeel in het oude Palestina ontving, werd hem een buitengewoon groot gebied gegeven. Het bestond uit twee stukken land, in het

midden in tweeën gedeeld door de Jordaan. Zelfs toen al prefereerde de stam Manasse de "wijde open vlakten". Toen de Israëlieten Palestina verlieten, vertrok de stam Manasse in twee verschillende richtingen. De helft van de stam Manasse die in Gilead (ten oosten van de Jordaan) woonde ging jaren vóór de val van Samaria in Assyrische ballingschap en verhuisde naar gebieden ten oosten van de Kaspische Zee. Daar veranderden ze in de Scythische stam die Massageten werd genoemd. De andere helft van de stam Manasse trok in ongeveer 721 vóór Christus, samen met andere vluchtende Israëlieten, naar een nieuw thuisland in de buurt van de Zwarte Zee. (Zij werden toen ook "Getae" genoemd.) Een historicus die de Scythen bestudeerde, constateerde:

"Omdat alle ruitervolken in de Scythische periode dezelfde taal spraken, ... of ze nu van de Dnjestr kwamen (West-Scythen) of van de oevers van de Oxus (Oost-Scythen), is er reden om aan te nemen dat ... de meesten door één of andere raciale band met elkaar verbonden waren".⁴

Hun gemeenschappelijke taal, cultuur en naam (de Sacae) bevestigen hun gemeenschappelijke afkomst. Beide helften van de stam van Manasse vonden nieuwe thuislanden op de "wijde open vlakten" van de Russische steppen.

In de tijd dat Amerika werd gekoloniseerd, was vooral Noord-Amerika voor de Manassieten erg aantrekkelijk, omdat zij de verwachting hadden daar veel leefruimte te vinden. De Amerikanen verspreidden zich westwaarts in de richting van de Stille Oceaan en verplaatsten zich in karavanen van huifkarren. Met deze manier van reizen zetten zij een oude traditie van de Scythen voort. De Scythen trokken ook met overdekte wagens ("covered wagons"), die als volgt worden beschreven:

"De wagens waarin de vrouwen en kinderen werden vervoerd waren voorzien van vier tot zes wielen. Zij waren overdekt met vilten huiven en de binnenruimte was verdeeld in twee of drie compartimenten. Kleine kleimodellen van dit prototype van de moderne caravan zijn gevonden in sommige ... Scythische graven".⁵

Zoals de cowboys in het Amerikaanse "Wilde Westen", waren ook de Scythen zeer bedreven in het lassowerpen.⁶ De cultuur van de Scythen, waarin paardrijden, lassowerpen en huifkarkaravanen een grote rol speelden, had veel gemeen met de pioniersdagen van het Amerikaanse Westen (zonder de revolvers). Misschien is de kracht en invloed van de genen sterker dan over het algemeen wordt aangenomen. Net als in de oudheid zochten de Manassieten ook later hun thuis op de "wijde open vlakten" van Noord-Amerika.

De oorspronkelijke twaalf stammen van Israël groeiden uit tot dertien stammen, toen Jozef werd verdeeld in de stammen Efraïm en Manasse. Efraïm ontving zijn erfdeel eerder dan Manasse en dus werd Manasse daarmee in feite de "dertiende stam". Het getal "13" is op bijzondere wijze verbonden met de oprichting van Amerika. De Verenigde Staten van Amerika werd geboren door de samenvoeging van dertien afzonderlijke koloniën en op haar vlag werden dertien strepen en dertien sterren gezien. De nadruk op het getal "13" bij de oprichting van Amerika wijst ons naar de Hand Gods. Hij beïnvloedde de wereldgebeurtenissen, zodat het getal "13" heel toepasselijk verbonden zou worden met deze nieuwe natie van de Manassieten. Als we kijken naar de twistzieke geschiedenis van de stammen van Israël, dan is het niet vanzelfsprekend dat deze dertien Amerikaanse koloniën één samenhangende nieuwe natie konden realiseren. Tenzij zij gezamenlijk de opnieuw verzamelde stam Manasse vormden! Het is interessant dat het hedendaagse Manasse een natie is geworden die in tweeën is gedeeld. Aan weerszijden van een rivier (de Mississippi) een gedeelte, net zoals het oude grondgebied van Manasse in Palestina in tweeën werd gedeeld door de Jordaan.

Het is duidelijk dat God Manassieten uit Europa naar Noord-Amerika trok, om daar de Verenigde Staten van Amerika te vormen (die éne grote natie van Manasse, waarover in Genesis werd geprofeteerd). God verklaarde in Amos 9 : 9 dat Hij van de Israëlieten "niet een steentje ter aarde zou laten vallen", hoewel zij door de volkeren "gezeefd" zouden worden. Dit laat ons zien dat God alle takken van de Israëlitische stammen in het oog hield, zodat Zijn profetieën zouden worden vervuld.

Manasse houdt van de wijde open vlakten, terwijl Efraïm de gewoonte heeft om vanuit een beperkt vaderland koloniën te stichten. Efraïm was de belangrijkste stam van Israël, maar zijn erfdeel in Palestina was erg klein. God had aan de stam Efraïm, net als aan Manasse, een zeer omvangrijke bevolking beloofd. Maar waar zijn hun altijd groeiende aantallen gebleven? Zoals wij in hoofdstuk 3 hebben gezien, stichtte Israël uitgebreide koloniën in Noord-Afrika, Europa en zelfs in Noord-Amerika. Omdat Efraïms erfdeel in Palestina klein bleef, moest hij zijn groeiende bevolking naar nieuwe koloniën "exporteren". Zoals aangetoond in hoofdstuk 3 hadden de Israëlitisch-Fenicische koloniën het Hebreeuwse stamwoord voor "verbond" (B-R-T) in hun naam en op hun muntstukken. Efraïm en Manasse waren de belangrijkste stammen in dit "verbond", want zij waren de stammen met het eerstgeboorterecht. Manasse had meer ruimte in Palestina dan Efraïm en het is dus logisch dat het grootste deel van de "B-R-T" ("verbonds")volkeren, die onder de banier van het oude Israël pionierde en koloniën stichtte, de Efraïmieten waren. Het stamwoord

"verbond" in het oud-Hebreeuws, is nog altijd het stamwoord in het moderne Engelse woord "British". "Ish" is ook Hebreeuws en betekent "mens."⁷ Het woord "British" betekent dus "verbonds-mens". **Het hedendaagse "Britse" volk, één van de belangrijkste stammen van het huis Israël in het "verbond", is nog steeds bekend onder een Hebreeuwse naam. Daarmee wordt aan de wereld verkondigd dat zij één van de "verbonds"stammen van Israël is.**

Ook één van de eerste golven Keltische migranten naar het antieke Briton droeg de naam **B-R-T**. De Brythonische Kelten hadden dit Hebreeuwse woord voor "verbond" (**B-R-T**) als herkenbaar stamwoord in hun stamnaam. De Brythonische Kelten vestigden zich voornamelijk in Engeland en Wales⁸ en versterkten daarmee de Israëlitische bevolking van de "**Brit-ish**" Eilanden. Eén historische bron constateerde zelfs dat de Kelten "verre familie" van de Teutonen (d.w.z. de Saksen, Gothen, Germanen, enzovoorts) waren.⁹ Ook de Kelten hadden de belofte van het "eerstgeboorterecht" over een sterk groeiende bevolking en expansie in alle windrichtingen geërfd. In de periode van hun zoektochten naar nieuwe thuislanden voor hun uitdijende bevolking, vestigden zij zich in Europa, van de Atlantische kust tot aan Klein-Azië. Een groot deel van het Iberisch Schiereiland werd bekend als "Celtiberia". Sommige Kelten in Klein-Azië voegden zich bij de Scythen en werden bekend als de "Kelto-Scythen."¹⁰ Het is waarschijnlijk dat veel "Kelten" behoorden tot de nakomelingen van de Efraïmieten die koloniën hadden gesticht, ver van hun beperkte vaderland Efraïm in Palestina.

Ook **Parthië** had het **B-R-TH** stamwoord in haar naam, wat haar identificeert als een "verbonds"stam van Israël. (In een eerder hoofdstuk hebben we al gewezen op de verwisselbaarheid van de "P" en de "B" in sommige antieke talen.) Het imperium van Parthië begon met een vrij klein vaderland, ten zuidoosten van de Kaspische Zee. Het breidde zich ten slotte uit tot een enorm koninkrijk, heersend over veel verschillende volkeren. Het latere Britse Imperium heerste uiteindelijk ook over vele volken, al was haar oorspronkelijke vaderland op de Britse Eilanden vrij klein. Manasse was meer isolationistisch van aard, maar de Britten (zoals vroeger de Parthen) vertoonden de aanleg tot het op goed georganiseerde wijze besturen van een imperium, bestaande uit verschillende volkeren. In oorlogstijd kunnen de Britten ook opmerkelijk vastberaden zijn. Zij hielden als enigen stand tegen Hitler, ondanks een onvoorstelbare overmacht. Toch beschreef Winston Churchill dit als hun "finest hour" (hun "mooiste tijd"). Enkele duizenden Efraïmieten, die weigerden te vluchten voor de Assyriërs, verdedigden Samaria tijdens een belegering die drie jaar duurde, totdat zij bezweken. (2 Koningen 17 : 5) In hoofdstuk 8 zagen we een oorlog waaruit de Parthen zegevierend tevoorschijn kwamen. Zij weigerden "op te geven", ondanks dat zij

de nederlaag leden bij drie belangrijke veldslagen tegen een superieure legermacht van de Seleucidische Grieken. In 216 na Christus, na een vals "vredesinitiatief", werden de hoofdstad van Parthië verbrand en haar burgers afgeslacht door de Romeinen, maar zij keerden alsnog terug om de Romeinen te verslaan. Ondanks de dramatische achteruitgang van Brittannië in de naoorlogse periode, herleefde iets van deze oude vechtlust toen premier Margaret Thatcher Engelse strijdkrachten naar Argentinië stuurde om dit te verslaan, nadat het de Falkland Eilanden had ingenomen.

In Genesis 49 : 22-26 wordt het onderstaande geprofeteerd over Efraïm en Manasse in de laatste dagen. Naar hen wordt gezamenlijk verwezen als naar "Jozef" en daaruit blijkt dat hun lot "in de laatste dagen" nauw met elkaar verweven zal zijn.

*"Jozef is een vruchtbare tak, een vruchtbare tak aan een fontein; elk der takken loopt over den muur. De schutters hebben hem wel bitterheid aangedaan, en beschoten, en hem gehaat; Maar **zijn boog is in stijfheid gebleven, en de armen zijner handen zijn gesterkt geworden, door de handen van den Machtige Jakobs ... Van uws vaders God, Die u zal helpen**, en van den Almachtige, Die u zal zegenen, met zegeningen des hemels van boven, met zegeningen des afgronds, die daaronder ligt, met zegeningen der borsten en der baarmoeder! De zegeningen uws vaders ... zullen zijn op het hoofd van Jozef ...".*

Dit is een nauwkeurige beschrijving van het Britse Gemenebest en Amerika in onze eeuw. De gelijkenis over de zich uitspreidende wijnranken, is een mooie parallel met de zich ver buiten hun eigen terrein uitbreidende macht en invloed van Groot-Brittannië en Amerika. Hoewel zij al veel koloniën en protectoraten hebben overgedragen, beslaan zij nog steeds het grootste deel van twee continenten (Noord-Amerika en Australië) de Britse Eilanden en verschillende natiën en protectoraten binnen het Gemenebest. De gelijkenis over het water ("aan een fontein") betekent dat de natiën van Efraïm en Manasse (Groot-Brittannië, Australië, Canada, Nieuw Zeeland en de Verenigde Staten) zich aan belangrijke watermassa's zouden vestigen (d.w.z. "aan zeekusten").

Het valt niet te ontkennen dat de natiën van Jozef in de tegenwoordige wereld beschimpt en gehaat worden door vijandige volkeren. De Engelsen, zowel als de Amerikanen, worden benijd om hun materiële rijkdom en de krachtdadigheid van hun volkeren. Uitdrukkingen als "Yankee, go home" geven uitdrukking aan deze jaloezie en afgunst, die een deel van de wereld tegenover de "Anglos" koestert. De vroegere Sovjet-Unie deed zijn uiterste best om het anti-Ameri-

kanisme onder de grotendeels onwetende volkeren in de Derde Wereld aan te wakkeren. Zij karakteriseerden de Amerikanen als "Yankee imperialisten".

In Genesis 49 wordt ook voorspeld dat in de laatste dagen de stam van Jozef aanzienlijke militaire macht zal hebben. De zinsnede "zijn boog is in stijfheid gebleven" wijst naar wapenen. Dit is in de moderne wereld waarheid gebleven, want aan het einde van de Tweede Wereldoorlog was het grootste vermogen aan militaire macht ooit in de geschiedenis, in handen van Amerika en Groot-Brittannië. Amerika is in de naoorlogse periode een supermacht geworden, met troepen in Europa, Korea, en op vele andere plaatsen. Hoewel de presidenten Bush en Clinton de omvang van de Amerikaanse strijdkrachten gestaag hebben teruggebracht, is Amerika nog steeds één van de twee machtigste naties op aarde (de andere is Rusland). De Britten hebben in de afgelopen decennia de meeste van hun befaamde marinevlooten geschrapt, maar wel hebben zij nog steeds een respectabel nucleair arsenaal. De Britten, zowel als de Amerikanen, hebben in de afgelopen jaren oorlogen gewonnen. Groot-Brittannië versloeg de Argentijnen in de strijd om de Falkland Eilanden. De Amerikanen (gesteund door de Britten, Fransen en anderen) hebben in de Perzische Golf Oorlog het leger van Saddam Hoessein verslagen.

God gebruikt het woord "boog", waarmee Hij de wapenen van Efraïm en Manasse wil aanduiden en dat is opmerkelijk. Pijl en boog was het favoriete wapen in het oude Israël, in Parthië, Scythië en in Engeland gedurende de Middeleeuwen. De helft van de cavalerie van Parthië bestond uit boogschutters, die vanaf de rug van hun paarden pijlen afschoten op hun vijanden. De Engelse soldaten in de Middeleeuwen waren beroemd om het gebruik van de handboog. Toen de Scythen een symbolische boodschap naar koning Darius stuurden, om duidelijk te maken hoe de Perzen onder hun aanval zouden vallen, stuurden ze een bos pijlen, die hun militaire macht symboliseerde. Ook is het interessant dat in Genesis 49 : 22 naar Jozef verwezen wordt als een in de laatste dagen "vruchtbare tak". Welke natie wordt, zoals geprofeteerd in Genesis 49, in de tegenwoordige wereld door deze symbolen, een tak en pijlen, gekenmerkt? Een veel gebruikt embleem voor de Verenigde Staten van Amerika is een adelaar met een **olijftak** en een **bundel pijlen** in zijn klauwen geklemd. De olijftak is de uitbeelding van de vredelievendheid van Amerika en de pijlen moeten hun strijdbaarheid verbeelden. Is het puur toeval dat de oude Scythen (een natie van de "Sacaë") hetzelfde embleem (een bundel pijlen) gebruikten als het hedendaagse Amerika (een natie van de "Saksen")? De adelaar was bovendien dikwijls een Scythisch embleem.¹² Er is een Scythische afbeelding gevonden met daarop een adelaar, die veel lijkt op het moderne embleem van de Verenigde Staten.¹³ Beide tonen een adelaar met gespreide

vleugels en staartveren. (De Scythische adelaar heeft een prooi in zijn klauwen, de Amerikaanse adelaar een tak en een bos pijlen.) Het adelaarsembleem van de Verenigde Staten vindt zijn oorsprong dan ook niet alleen in dat van de Scythen, het laat ook duidelijk zien dat haar oorsprong terug te voeren is op de stam Manasse. De Amerikaanse adelaar houdt **dertien** pijlen in de ene klauw, **dertien** bladeren aan een olijftak in de andere klauw, **dertien** sterren staan boven de adelaarskop, **dertien** strepen in het schild voor het lichaam van de adelaar, en zelfs **dertien** letters in de woorden "E PLURIBUS UNUM" ("uit velen één"). (Ten slotte is Manasse de **dertiende** stam van Israël!)

Ook de nationale symbolen van Groot-Brittannië worden in bijbelse profetieën gevonden. In Deuteronomium 33 staan profetieën over de toekomst van de stammen van Israël die niet per se profetieën zijn over de "laatste dagen". Ze helpen echter wel bij het identificeren van een aantal van Israëls stammen. Nadat in de verzen 13-16 herhaald is dat "Jozef" zal worden gezegend met opvallend veel voorspoed in materiële zaken, zegt vers 17:

"Hij heeft de heerlijkheid des eerstgeborenen zijns osses, en zijn hoornen zijn hoornen des eenhoorns; met dezelve zal hij de volken te samen stoten tot aan de einden des lands (der aarde). Dezen nu zijn de tienduizenden van Efraïm, en dezen zijn de duizenden van Manasse!"

Bovendien werd Bileam in Numeri 23 en 24 door Gods Geest gedwongen om, voordat zij Palestina introkken, zegeningen over de stammen van Israël uit te spreken. In Numeri 23 : 22-24 wordt de kracht van Israël vergeleken met die van een "**eenhoorn**" en een "**grote leeuw**". In Numeri 24 : 8, 9 wordt nog eens herhaald dat de kracht van Israël vergeleken kan worden met de kracht van een "**eenhoorn**" en een "**leeuw**". Welke moderne natie wordt gesymboliseerd door een eenhoorn, zowel als door een leeuw? Op het koninklijke wapenschild van Groot-Brittannië staan een **eenhoorn** en een **leeuw** afgebeeld en inderdaad heeft het Britse rijk vele volkeren "tezamen gestoten" (veroverd en overheerst). Zij voerde dit blazoen "tot aan de einden der aarde"! De bewering dat "de zon in het Britse rijk nooit ondergaat" geeft uitdrukking aan het feit dat het Britse rijk zich uitstrekte "tot aan de uitersten der aarde". Ook de "os" is als symbool verbonden aan het Britse volk, want met de term "John Bull" (Jan de Os) wordt van oudsher Brittannië bedoeld.

Het onderwerp van de profetie in Deuteronomium 33 : 17 is, dat de stammen van Jozef vele andere volkeren "tezamen zouden stoten" (beheersen, overwinnen of besturen) "tot aan de einden des lands" (der aarde, over de gehele wereld). In deze profetie worden met "de volken" niet de volkeren van

Efraïm en Manasse zelf bedoeld, maar "volken" die waren veroverd en werden bestuurd door Efraïm en Manasse! De "tienduizenden van Efraim" en de "duizenden van Manasse" verwijzen respectievelijk naar de bevolkingsaantallen die "tot aan de einden der aarde tezamen gestoten zijn" door de stammen Efraïm en Manasse. Dit klopt ook met wat in de wereldgeschiedenis is gebeurd. Efraïm (Groot-Brittannië) "stootte tezamen" of regeerde over veel meer volkeren en natiën op aarde dan Manasse (de Verenigde Staten).

In Deuteronomium 33 : 13-16 wordt geprofeteerd dat Efraïm en Manasse ook grote materiële rijkdom zouden beërven. De aan hen beloofde erfenis van "het uitnemendste des hemels ... en van het uitnemendste der eeuwige heuvelen, en van het uitnemendste der aarde" betekent dat deze stammen de volgende zegeningen zouden ontvangen: een gematigd klimaat, agrarische welvaart en natuurlijke hulpbronnen (olie, ijzererts, steenkool, goud, zilver, enzovoorts). Amerika en de Engelse volkeren hebben al deze dingen verkregen. De grote rijkdom van de Angelsaksische volkeren komt niet voort uit "goed geluk", maar is de bemoeienis van God de Schepper, Die Zijn beloften waar maakt.

Er is nog een ander punt wat betreft de stam Efraïm dat de moeite waard is. De koningen van het oude koninkrijk Israël hadden hun zetel in Samaria, in het gebied van Efraïm. De belangrijkste tak van het Arsacidische koningshuis (afstammelingen van koning David) zetelde in Azië in het rijk van de Parthen, dat was ontstaan door de hereniging van de clans van Efraïm. De Parthische keizers werden "koning der koningen" genoemd. Dezelfde titel die aan Jezus Christus bij Zijn terugkeer gegeven zal worden (Openbaring 19 : 16), wanneer Hij "de troon van Zijn vader David" zal opeisen. Door de geschiedenis heen, was de belangrijkste troon van de koningen van Israël steeds te vinden in het gebied van Efraïm, de belangrijkste stam van Israël met eerstgeboorterecht. Eerder werd opgemerkt dat het Britse koningshuis direct afstamt van koning David.¹⁴ De "troon van David" is dus heden ten dage terug te vinden bij de tegenwoordige Efraïmieten, in Groot-Brittannië.

In de Bijbel wordt ons gewezen op een interessant verschil tussen de stammen Efraïm en Manasse, dat in onze tijd duidelijk is te herkennen. In Jesaja 11 wordt geprofeteerd over het Messiaanse Koninkrijk dat over de volkeren zal worden opgericht en in vers 13 lezen we dat "te dien dage":

"... de nijd van Efraïm zal wegwijken ... Efraïm zal Juda niet benijden, en Juda zal Efraïm niet benauwen".

Geprofeteerd wordt dat, totdat het Messiaanse Koninkrijk (het Koninkrijk van

God) aanbreekt, er tussen Efraïm en Juda een "benijdende" relatie zal bestaan. Valt het u op dat er over "Manasse" niet wordt gezegd dat hij een "benijdende" relatie met Juda zal hebben? Doordat Manasse niet wordt genoemd, wil deze profetie zeggen dat de relatie tussen Manasse en Juda, in de dagen die voorafgaan aan het Messiaanse Koninkrijk op aarde, niet moeizaam zal zijn. Hoe is deze profetie in onze dagen dan vervuld?

De Britten en de Joden onderhouden tegenwoordig een moeizame relatie. Er ontstond tussen 1945 en 1948, in de tijd van het Engelse Mandaat over Palestina, veel "kwaad bloed" tussen deze twee. De Joden hadden in deze periode van Engels bestuur, die voorafging aan de Joodse onafhankelijkheid, het gevoel dat de Engelsen een pro-Arabisch vooroordeel hadden. De Engelsen beschouwden de Joden als "terroristen", omdat ze Britse soldaten ombrachten, het King David Hotel opbleezen, enzovoorts. De Britse marine onderschepte bootladingen vol Joodse thuiskomers en verhinderde daarmee hun aankomst in "het Heilige Land". (De film "Exodus" geeft een goed inzicht in deze periode.) De Britse blokkade (in samenhang met de Joodse sabotage en de Engelse executie van Joodse saboteurs) leidde tot een zeer vijandige relatie tussen Joden en Britten.

Hoewel de Britten (Efraïm) en de Joden (Juda) nauwelijks met elkaar spraken, was de Verenigde Staten van Amerika (Manasse) één van de sterkste voorstanders van Israël bij de Verenigde Naties. De Verenigde Staten erkende de Joodse staat officieel, direct nadat haar onafhankelijkheid was afgekondigd. In de verschillende Joods-Arabische oorlogen werd de Verenigde Staten van Amerika de grote bondgenoot en beschermer van Israël, die zich haastte om bij oorlog wapens en hulp naar de Joodse staat te sturen. Soms was in de Verenigde Naties de Verenigde Staten de enige vriend van Israël. Het was de Verenigde Staten die in 1978 de middelaar was bij de beroemde "Camp Davidakkoorden", waarbij president Jimmy Carter, Anwar Sadat van Egypte en Menachem Begin van Israël samen op een beroemde verzoeningsfoto werden gezet. De profetie uit Jesaja 11 : 13 is in onze tijd vervuld. Efraïm (de Britten) en Juda (de Israëli's) hebben elkaar inderdaad "benauwd", maar Manasse (de Verenigde Staten) heeft altijd een zeer goede verstandhouding met de Israëli's gehad.

De Verenigde Staten van Amerika en de Angelsaksische landen van het Britse Gemenebest zijn dus in de moderne wereld onmiskenbaar de Israëlitische stam Jozef, met het eerstgeboorterecht. De Verenigde Staten is Manasse en Groot-Brittannië en haar Saksische Gemenebestlanden zijn Efraïm. Als dit u verrast, neemt u dan eens het volgende feit in overweging. In 1857 werden op een gezamenlijke zitting van het Amerikaanse Congres twee mededelingen

gedaan door ene dominee F.E. Pitts. Hij wilde hiermee het bewijs leveren dat de Verenigde Staten van Amerika van de tien stammen van Israël stamde! Dominee Pitts had weinig van de informatie die u in dit boek leest tot zijn beschikking, dus baseerde hij zijn conclusie alleen op de bijbelse profetieën. Hij gebruikte profetieën uit Jeremia, Jesaja, Ezechiël, Daniël en Hosea om aan te tonen dat door Amerika veel profetieën over de tien stammen van Israël werden vervuld. Dominee Pitts schreef:

"De Verenigde Staten van Amerika, onze grote natie, werd in de Heilige Schriften voorspeld ... De Verenigde Staten van Amerika is de natie die volgens de profetische geschriften in de laatste dagen zou ontstaan als een hersteld Israël ... Eens het oude Israël ... nu de Verenigde Staten van Amerika".¹⁵

Pitts vergiste zich, want hij dacht dat alle dertien stammen van Israël zich in Amerika bevonden. Hij dacht dat de oorspronkelijk dertien staten, alle dertien stammen van het oude Israël vertegenwoordigden. Toch zag hij wel de connectie tussen het getal "13" van de oorspronkelijke dertien staten van Amerika met de dertien stammen van het oude Israël. Het bovenstaande toont aan hoe het sociale en politieke milieu in Amerika in de vorige eeuw radicaal is veranderd. Kan men zich vandaag nog voorstellen dat het Amerikaanse Congres bijeenroepen wordt voor een gezamenlijke zitting, gewijd aan een bijbels profetisch onderwerp? Het Amerikaanse Congres luisterde in de negentiende eeuw naar het bewijs dat de Verenigde Staten is voortgekomen uit de tien stammen van Israël. Dit bewijst dat de conclusies in dit boek niet extreem, noch nieuw zijn.

De stam Ruben

Ruben was de oudste zoon van Jakob en we komen veel over hem te weten in Genesis 37 : 12-35. Toen de andere zonen van Jakob van plan waren om Jozef te vermoorden, greep Ruben in en voorkwam dat. De Bijbel vertelt dat Ruben ook niet aanwezig was toen Jozef in slavernij werd verkocht, maar dat hij Jozef veilig terug had willen sturen naar de bescherming van Jakob. Hoewel in dit verhaal wordt verteld over de goede bedoelingen van Ruben, wordt er ook één van zijn zwakheden aangetoond. Ruben had de goede bedoeling om Jozef te redden, maar hij wist zijn nobele plan niet tot een goed einde te brengen. Je vraagt je af waarom Ruben even wegging, terwijl er zich toch een dringende crisis voordeed, die zijn volle aandacht nodig had. En hoewel Ruben de oudste was en niet deelnam aan het complot tegen Jozef, deed hij wel mee aan de bedriegerij van zijn broers. Ze vertelden Jakob dat Jozef door een leeuw was verscheurd.

Jaren later, toen de broers zich tegenover Jozef schuldig voelden over hun wandaden, liet Ruben alsnog het cliché "dat zei ik toch al!" horen. (Genesis 42 : 18-23) Ook uit dat verhaal blijkt dat Ruben zich zijn goede bedoelingen nog wel herinnerde, maar dat hij niet de vastberadenheid had om ernaar te handelen. Bovenstaande verhalen maken duidelijk dat Ruben de neiging had om "bakzeil te halen", als hij onder druk werd gezet of werd geïntimideerd. Ruben deed nog liever met tegenzin iets waar hij eigenlijk op tegen was, dan in z'n eentje de confrontatie aan te gaan. Ruben had ook sterke lichamelijke begeerten en hij had moeite zijn seksuele driften onder controle te houden. In Genesis 35 : 22 wordt ons verteld dat Ruben seksuele gemeenschap had met Bilha, een bijvrouw van zijn vader (en de moeder van zijn eigen broers Dan en Nafthali). Er wordt ons niet verteld hoe lang deze "affaire" van Ruben duurde voordat Jakob het ontdekte. Er zullen zeker ernstige spanningen in Jakobs gezin door zijn ontstaan. Normaal gesproken zou Ruben, die het eerst geboren was, de beloften van het eerstgeboorterecht ontvangen. In Genesis 49 : 4 wordt verteld dat zijn onvermogen om zijn begeerten te beheersen de aanleiding was om de beloften van het eerstgeboorterecht aan Efraïm en Manasse te geven.

De Rubenieten woonden in Gilead (samen met Gad en de helft van Manasse) aan de oostkant van de Jordaan en werden jaren voor de val van Samaria door de Assyriërs in Aziatische ballingschap gevoerd. (2 Koningen 10 : 33, 15 : 29 en 1 Kronieken 5 : 26) Toen Assyrië viel, trokken veel van de vrijgelaten Israëlieten noordwaarts, naar Zuid-Rusland. Over de Rubenieten na hun vertrek uit Palestina kennen we geen specifieke details, maar als zaad van Izak kunnen ze één van de vele "Sacae" of "Saka" stammen zijn geweest. Toen de Parthen en de Scythen werden gedwongen in Europa op zoek te gaan naar een nieuw vaderland, maakten de Rubenieten waarschijnlijk deel uit van de golven van Kaukasische volkeren, die vanuit Azië Europa binnenstroonden. Om de Rubenieten te kunnen identificeren moeten we vertrouwen op de aanwijzingen van de profetie over deze stam "in de laatste dagen"; in Genesis 49 : 3, 4. Die luidt als volgt:

*"Ruben! gij zijt mijn eerstgeborene ... de voortreffelijkste in **hoogheid**, en de voortreffelijkste in **sterkte**! **Snelle afloop als der wateren**, gij zult **de voortreffelijkste niet zijn!** want gij hebt uws vaders leger beklommen; toen hebt gij het geschonden..."*.

Er springen meteen verschillende dingen in het oog. Hoewel Ruben in de laatste dagen "hoogheid en sterkte" (trots en macht) zal hebben, zal hij niet "de voortreffelijkste" zijn onder de overige stammen van Israël, want hij raakte het eerstgeboorterecht kwijt aan Jozef. Ook zal Ruben een oppervlakkig, emo-

tioneel volk zijn. ("Snelle afloop als der wateren" wordt in de *Nieuwe Vertaling* vertaald met "die opbruist als water" en in de *Naardense bijbelvertaling* met "lichtzinnig als het water".) Het gebrek aan seksuele zelfbeheersing van Ruben wordt in deze profetie over de laatste dagen ook weer genoemd en dus is dit een karaktereigenschap van de hedendaagse Rubenieten in de wereld. Welk volk in het moderne Europa heeft een behoorlijke "hoogheid en sterkte" (maar minder macht dan de Engelsen of Amerikanen), is oppervlakkig, emotioneel en berucht om haar fysieke, seksuele lusten? Het volk dat onmiddellijk in onze gedachten opkomt is Frankrijk. Na de Engelsen en Amerikanen, zijn de Fransen het machtigste volk in de westerse alliantie. Frankrijk is een dichtbevolkt land en beheerste zelf ook een aanzienlijk koloniaal imperium. De Fransen staan bekend om hun emotionele oppervlakkigheid en de term "met de Franse slag" is een eufemisme voor iets slordig doen en niet afmaken. Vóór 1958 vertoonde de Franse staat een fundamentele instabiliteit en de regeringen wisselden in een razend tempo. De *Encyclopedia Americana* stelt vast dat:

*"... gedurende de 70 jaar van de Derde Republiek (1875-1945) ... volgden in Frankrijk meer dan 100 kabinetten elkaar op, met een gemiddelde zittingstermijn van minder dan acht maanden. De belangrijkste oorzaak voor de ministeriële **instabiliteit** was het ontbreken van goed georganiseerde partijen ... De handhaving van de grondwet tijdens de Vierde Republiek (1945-1958) leek al snel op die tijdens de Derde (Republiek) ... De gemiddelde levensduur van de regering was nog korter dan in de Derde Republiek ...".*¹⁶

Deze moderne encyclopedie omschrijft de Fransen met hetzelfde woord, "instabiel", dat ook wordt gebruikt in Genesis 49. Daar worden de Rubenieten in de laatste dagen beschreven als "opbruisend als water". Ook hebben de Fransen als natie een sterke militaire traditie, die (in de Westerse Wereld) slechts wordt overtroffen door die van de Verenigde Staten en Groot-Brittannië. Daarom past de profetie over de Rubenieten in de laatste dagen heel goed bij Frankrijk. Het woord "Frans" is zelfs synoniem geworden voor passie en lichamelijke lusten. Het is een veelgebruikt bijvoeglijke naamwoord om de gedachte op te roepen aan sensualiteit en erotiek. (Franse parfum, de Franse kust, Franse films, Franse mode, enzovoorts.) In Parijs vindt men de beroemdste "erotische" shows ter wereld. Er is een groot verschil tussen het Amerikaans-Britse en het Franse culturele standpunt over seksuele ontrouw. De positie van Amerikaanse en Britse leidslieden kan ernstig beschadigd worden door seksuele schandalen, maar als van een Frans bestuurder bekend wordt dat hij een maîtresse heeft, is de typerende reactie van het Franse volk: "Nou éh?"

De "hoogheid" (trots) van Ruben in Genesis 49 is karakteriserend voor de Fransen. De Fransen staan bekend als een trots volk, dat ernaar streeft om de Franse cultuur en de Franse taal tegen de stroom van de overheersende Angelsaksische cultuur in te bewaren. Veel van deze "hoogheid" herkennen we in indrukwekkende Franse bouwwerken, zoals het paleis van Versailles, het Louvre en de Kathedraal van Notre Dame. Parijs is beroemd als een culturele stad en als een romantische stad (waarin de "hoogheid" en de "passie" van Ruben gecombineerd worden). Ook zijn de Rubenieten een volk dat in verband wordt gebracht met de bevrediging van de fysieke begeerte naar eten en drinken. Lekker eten en drinken wordt al heel lang geassocieerd met Franse chefs-koks, de Franse keuken en Franse grand cru wijnen. Een jarenlange reputatie van verfijnd en voortreffelijk eten en drinken maakt deel uit van de "hoogheid" (evenals van de "begeerte") van Ruben.

Zoals hun voorvader Ruben de beloften van het eerstgeboorterecht met tegenzin aan Jozef afstond, zo stonden de Fransen tegen hun zin het Europese leiderschap af aan de Anglo-Saksen. Als de Fransen de oorlogen die zij hebben gevoerd tegen de Engelsen hadden gewonnen, dan zou Frankrijk het grootste deel van de zegeningen van de eerstgeboorterecht hebben ontvangen. Hoewel in de bijbelse profetie is vastgelegd dat de zegeningen van Abraham, die horen bij het eerstgeboorterecht, naar de nakomelingen van Jozef (Efraïm en Manasse) zouden gaan, gaven de Rubenieten ze niet zonder een lange strijd op. Het is interessant dat in de Revolutionaire Oorlog tussen Amerika en de Britten, de rol van de Fransen beslissend was. Gezien vanuit bijbels perspectief kreeg Manasse (Amerika) zijn onafhankelijkheid van Efraïm (de Britten), met de hulp van Ruben (Frankrijk).

Frankrijk vertoonde ook in de Tweede Wereldoorlog een karaktertrek van Ruben. Toen het door de macht van de Nazi's onder druk werd gezet, gaf Frankrijk zich snel over en verkoos om (onder het Vichy-regime) met het Nazi-kwaad te coëxisteren, in plaats van hun verzet vol te houden. Zij deden zoals hun aartsvader Ruben, die zich gewonnen gaf onder de druk van zijn broers en hun vader bedroog over het lot van Jozef, in plaats van zich te verzetten tegen wat hij wist dat verkeerd was. Zo ook werkten de Fransen met tegenzin mee met de Nazi's, in plaats van zich te verzetten tegen wat zij wisten dat kwaad was. Dit stond in schril contrast met de reactie van Groot-Brittannië (Efraïm), dat verklaarde dat zij zich liever verbeteren zou blijven verzetten, dan zich overgeven aan zo'n groot kwaad. Premier Winston Churchill zei in een verklaring, dat Engeland "zich nooit zou overgeven". Hij deed zelfs de uitspraak dat als Engeland zelf zou vallen, de Engelsen vanuit andere plaatsen binnen het Britse Imperium de Nazi's zouden blijven bestrijden.

Ook Frankrijk als imperium had een machtige vloot, die had kunnen helpen de Nazi's te bestrijden, maar zij koos ervoor om "de handdoek in de ring te gooien". De Fransen konden in alle eerlijkheid beweren dat ze niet zoals de Britten de luxe hadden van Het Kanaal, om de Nazi's te stoppen. Maar in het collaborerende Vichy-regime van Frankrijk en haar weigering om de koloniale macht en haar marine tegen de Nazi's in te zetten, zien we de neiging van aartsvader Ruben, die liever met het kwaad coëxisteerde dan zich er tegen te verzetten. Hoewel de Rubenieten niet de zegeningen van het eerstgeboorterecht ontvingen, delen ze wel in de algemene zegeningen die aan het zaad van Abraham zijn beloofd. Frankrijk werd geen supermacht, maar haar onafhankelijke nucleaire arsenaal zorgt toch voor veel aanzien in de moderne wereld. Frankrijk is (zoals ook de Verenigde Staten en Groot-Brittannië) één van de vijf permanente leden van de VN-veiligheidsraad en de Franse taal is nog steeds in vele delen van de Derde Wereld de voertaal. We zien dus dat Frankrijk wel degelijk de "hoogheid" en de "sterkte" heeft, die in Genesis 49 aan Ruben werden voorspeld. Dit boek trekt de conclusie dat het Franse volk (ook in streken die van oorsprong Frans zijn, zoals in het Canadese Quebec) de Israëlitische stam Ruben is.

De stam Zebulon

Zebulon was een jongere broer van Ruben, maar de Bijbel vertelt ons heel weinig over hem. We weten dat Zebulon in het gebied ten westen van het Meer van Galilea woonde. Na hun verhuizing naar Azië waren zij één van de vele aan elkaar verwante "Sacaë" stammen. De richting van hun trektochten zal daarom grotendeels overeenkomen met die van de grotere stammen van Israël, eerst naar Azië, later naar Europa. De Bijbel geeft echter één veelbetekenende aanwijzing over hun identiteit in de moderne wereld. Deze aanwijzing geeft zelfs een griezelig accurate beschrijving van één bepaald modern Europees volk. In Genesis 49 : 13 wordt deze korte - doch veelzeggende - aanwijzing over hun verblijfplaats in de laatste dagen gegeven:

*"Zebulon zal **aan de haven der zeeën** wonen, en hij zal **aan de haven der schepen** wezen; en zijn zijde zal zijn naar Sidon".*

In het woordenboek vinden we bij de definitie van het woord "haven" veel verschillende betekenissen, zoals "een beschutte, veilige plek"; "toevluchtsoord", ook "een havengebied", een "schuilplaats".¹⁷ De Bijbel profeteert dat Zebulon in een gebied zou wonen dat een "haven" zou zijn (d.w.z. een "beschutte plek" of "toevluchtsoord") aan de zee kust. De Israëlieten migreerden vanuit Azië naar Europa en daarom moeten we zoeken naar een Europees volk dat "tegen de zee beschermd wordt".

Veel van de lezers weten welke natie in Europa door middel van haar beroemde dijken werd "gewonnen uit de zee". Dat land is Nederland (Holland). Veel van het Hollandse grondgebied wordt letterlijk door een dijkenstelsel "beschermd tegen de zee". De profetische beschrijving van een veilige "haven der zeeën" is dus heel toepasselijk. De zinsnede "haven der schepen" betekent dat er in het land van Zebulon ook een belangrijke havenfaciliteit moet zijn. De havenstad Rotterdam in Nederland is uitgegroeid tot de drukste zeehaven ter wereld. De *Encyclopedia Americana* zegt over Rotterdam:

"Haar haven is, wat betreft de hoeveelheid verscheepte vracht, de grootste ter wereld ... In aanvulling op de buitenlandse handel, wordt in de haven het verkeer van een enorme hoeveelheid binnenschepen in goede banen geleid, die varen op de Rijn en haar bijbehorende waterwegen ... De haven strekt zich tegenwoordig uit van Rotterdam tot de zee. Aan de monding van de Nieuwe Waterweg ligt het grote haven-complex Europoort ("de toegangspoort tot Europa")".¹⁸

Rotterdam is niet alleen de drukste zeehaven ter wereld, maar is tegenwoordig ook de toegangspoort tot heel Europa via een systeem van op het vasteland van Europa onderling met elkaar verbonden waterwegen. Het bovenstaande moet voldoende zijn om het Nederlandse volk te identificeren als het hedendaagse Zebulon. Een profetie van Mozes in Deuteronomium 33 : 18, 19, over de toekomst van de stam Zebulon, biedt evenwel nog meer steun aan dit standpunt. Mozes profeteerde:

*"En van Zebulon zeide hij:... **zij zullen den overvloed der zeeën zuigen, en de bedekte verborgen dingen des zands**".*

Het Hebreeuwse woord dat hier vertaald wordt met "zuigen", wordt op een andere plaats in de Bijbel gebruikt om het zuigen aan de borst van kinderen aan te duiden.¹⁹ Mozes profeteerde dat Zebulon aan "de zeeën" zou "zuigen" en daardoor "overvloed" verkrijgen. De connectie met Nederland is nu helemaal duidelijk! De Nederlanders hebben letterlijk de zee (op)"gezogen" door middel van hun dijkenstelsel en hun windmolens en daarbij "overvloedig" land verkregen. Ook de zinsnede "bedekte verborgen dingen des zands" zou hierop kunnen wijzen. Het kan ook een totaal andere betekenis hebben, maar ook daarmee worden de Nederlanders bedoeld. Welk "bedekt verborgen ding", meestal "verborgen in zand", is van onschatbaar belang geworden in de moderne wereld? Het antwoord op die vraag is aardolie! Eén van de grootste, wereldwijde oliemaatschappijen is het Nederlandse "Koninklijke Shell". De Nederlandse staat had vroeger koloniën over zee en de grootste daarvan was het olierijke

Indonesië (eeuwenlang Nederlands-Indië genoemd). Indonesië werd na de Tweede Wereldoorlog onafhankelijk van Nederland en is nu lid van de OPEC. De Koninklijke Nederlandse Oliemaatschappij Shell is echter nog steeds één van de grootste olieproducerende bedrijven ter wereld. Het is uniek dat Shell in haar officiële bedrijfsnaam de naam voert van een hedendaags Europees land. Dit in tegenstelling tot Exxon, Standard Oil, Mobil Oil, enzovoorts.

Zo duidelijk als het eerste gedeelte van de profetie in Genesis 49 : 13 was, zo cryptisch is het laatste deel. Omdat het er nu eenmaal toch staat, zal ik een mogelijke betekenis suggereren. Wat voor gevolgtrekking kunnen we maken uit de profetie "... zijn zijde zal zijn naar Sidon"? De sleutel zou kunnen liggen in het Hebreeuwse woord dat vertaald wordt met "zijde" en dat letterlijk "**dijen**" betekent.²⁰ Dit Hebreeuwse woord is in Daniël 2 : 32 dan ook zo vertaald, in de zinsnede "zijn buik en zijn **dijen** van koper".²¹ Dit is een zinsnede uit de beschrijving van het lichaam van een standbeeld in een droom van Daniël. Met dit woord wordt echter het laagste gedeelte van de romp tot en met de bovenbenen bedoeld. In Daniël 2 : 33 wordt met de "schenkelen" van het standbeeld een ander gedeelte van de benen bedoeld dan de "dijen". Het oud-Hebreeuwse woord in Genesis 49 : 13 is het woord voor "dijen" inclusief de schaamstreek. (Ik wil dr. Charles Dorothy, die is afgestudeerd aan de Claremont Graduate School, bedanken voor zijn hulp bij het precies vertalen en het op juistheid controleren van bovenstaande conclusie.) Hoe kan een verwijzing naar de menselijke schaamstreek wijzen op het hedendaagse Nederlandse volk? De Nederlandse hoofdstad Amsterdam is wereldberoemd om haar "rosse buurt", waar "sexwinkels" allerlei erotische, vleselijke genoegens aanbieden. In het CBS tv-programma "60 Minutes" (seizoen 1990/1991) werd een documentaire over de Amsterdamse "rosse buurt" uitgezonden, waarin te zien was hoe prostituees openlijk, achter ramen op straathoogte, hun lichaam aanboden. In 1992 heeft het Nederlandse parlement met succes de prostitutie gelegaliseerd en een vroegere wet tegen het souteneursbedrijf ingetrokken. De antieke Sidoniërs stonden erom bekend dat de zondige, seksuele praktijken, die deel uitmaakten van de vruchtbaarheidscultus ter ere van Baäl, door hen officieel werden gedoogd. De slechte koningin Izébel, wier naam synoniem is met schaamteloze seksuele verleiding, was van Sidonische afkomst. Door het officieel tolereren in Nederland van een enorme handel in seksuele misdragingen, wordt de Sidonische tolerantie van dezelfde praktijken geëvenaard. Het zou kunnen zijn dat in de profetie in Genesis 49 het hedendaagse Zebulon wordt vergeleken met de seksueel ontspoorde Sidoniërs.

Nederland past op perfecte wijze in deze bijbelse profetie over een moderne natie aan de zeekust, "beschermd tegen de zee", met een belangrijke "zeeha-

ven" en een seksindustrie zoals die van het antieke Sidon. Een duizend jaar oude profetie is in deze "laatste dagen" zeer nauwkeurig vervuld en hiermee wordt eens te meer bewezen dat er een almachtig God is, Die de toekomst nauwkeurig overziet (en in Zijn hand houdt). De Bijbel identificeert de Nederlanders duidelijk als de hedendaagse Zebulonieten.

De stam Aser

Aser werd geboren uit Zilpa, de "dienstmaagd" van Lea. Aser woonde vroeger in een gebied in het noorden van Palestina, grenzend aan het grondgebied van Zebulon. De Bijbel vertelt weinig over Aser en de profetie in Genesis 49 : 20 is dan ook kort. Daar staat:

"Van Aser, zijn brood zal vet zijn; en hij zal koninklijke lekkernijen leveren".

Op het eerste gezicht lijkt deze profetie onbegrijpelijk, maar kan geanalyseerd worden. De term "Aser's brood zal vet zijn" betekent welvaart, maar welvarende volkeren zijn er veel in de wereld. De specifieke aanwijzing zal dus moeten worden gezocht in het deel over de "koninklijke lekkernijen". Het woord "koninklijk" komt van het Hebreeuwse woord "melek", dat letterlijk "koning" betekent.²² Het woord "leveren" is de vertaling van een Hebreeuws woord dat letterlijk "geven" betekent.²³ Het Hebreeuwse woord vertaald met "lekkernijen" betekent ook "heerlijkheden".²⁴ Als we gebruik maken van deze alternatieve, letterlijke betekenis, staat er dat Aser "heerlijkheden aan koningen zal geven". Dit, gecombineerd met informatie uit de seculiere geschiedenis, geeft ons een aardig idee over de identiteit van Aser in de moderne wereld. De vroege geschiedenis van Groot-Brittannië vertelt dat de stam van Aser tijdens het bewind van Salomo de tinmijnen in Cornwall beheerde en daaruit materialen leverde voor de Tempel van Salomo.²⁵ Dit betekent dat een groot gedeelte van de stam Aser op de antieke Britse eilanden aanwezig was. Numeri 26 : 45 vermeldt dat een familietak van Aser "Heberieten" werd genoemd, gevormd door de medeklinkers "**H-B-R**". Een vroege naam van Ierland was "**Hibernia**" en er ligt vóór de kust van Schotland een eilandengroep genaamd de "**Hebriden**". Beide namen bevatten de medeklinkers "**H-B-R**", het stamwoord uit de naam van de naar **Heber** vernoemde clan van Aser. Deze aan Aser verbonden namen, gevonden op de vroeg Britse Eilanden, verlenen gewicht aan de historische geschriften waarin vermeld wordt dat er Aserieten werkzaam waren in de antieke Britse mijnbouw.

Deze oude band van de Aserieten met mijnbouw betekent dat we naar Aserieten moeten zoeken onder belangrijke mijnbouwvolkeren in de wereld,

maar zulke volkeren zijn er vele. Het zou een stuk helpen als we wisten wat ze uit de aarde delfden en hierover vinden we een aanwijzing in de profetie van Genesis 49 : 20, in "het leveren van koninklijke lekkernijen". De Bijbel is in oude tijden geschreven, toen koningen nog staatshoofden waren. Als er aan een koning geschenken werden gegeven, wát werd er dan als "koninklijke lekkernij" gegeven? In de oudheid was de beste gift om een koning aan te bieden altijd van **goud**. Toen Salomo door de koningin van Scheba en door andere vorsten der aarde werd bezocht, brachten ze talloze gouden geschenken voor Salomo mee. In de oude geschiedenis vinden we talloze voorbeelden van hoe schatting betaald werd in de vorm van goud. Als volkeren werden onderworpen, namen hun veroveraars hun gouden schatten mee. Ook andere edelmetalen en edelstenen werden gewaardeerd als giften, schatting of buit, maar goud was de meest begeerde "koninklijke heerlijkheid". De Wijzen bezochten Jezus toen Hij een kind was en bovenaan hun geschenkenlijst voor Hem stond goud.

Om het moderne Aser te vinden moeten we een welvarende staat vinden, in Europa (of gesticht door Europeanen) die bekend staat om haar mijnbouw, vooral van goud en misschien edelstenen. De Republiek Zuid-Afrika voldoet aan al deze criteria. Zuid-Afrika is de belangrijkste goudwinnende natie ter wereld en is ook een belangrijke producent van platina en diamanten. De Republiek Zuid-Afrika was een kolonie, gesticht door een mengsel van voornamelijk Britten en Nederlanders (de Boeren). In de geschiedschrijving over de oudheid is vastgelegd dat de Aserieten zich in eerste instantie op de Britse Eilanden vestigden, waardoor men dus kan begrijpen hoe het mogelijk is dat er Aserieten vanuit Groot-Brittannië naar Zuid-Afrika zijn verhuisd. Maar hoe zit het met de Boeren (of Afrikaners)? In oud-Israël woonden de stammen Zebulon en Aser naast elkaar. Het is goed mogelijk dat ze ook samen naar Azië en naar Europa zijn getrokken. Het is zelfs ook heel goed mogelijk dat in de tijd dat Manasse en Efraïm gezamenlijk naar Europa trokken, vóórdát zij zich in aparte volkeren opsplitten, andere stammen hetzelfde hebben gedaan. In Amos 9 : 9 vinden we de volgende uitspraak van de Here God:

"... Ik zal het huis Israëls (de noordelijke tien stammen) onder al de heidenen schudden, gelijk als zaad geschud wordt in een zeef; en niet een steentje zal er ter aarde vallen".

Deze profetie gaat niet over de diaspora van de Joden, maar over de verstrooiing onder de volkeren der aarde van het **Huis Israël** (de noordelijke tien stammen). De vermelding dat er "niet één steentje ter aarde zal vallen" betekent dat God geen enkele familie en geen enkel individu van Israël uit het oog zal verliezen. God is zeer wel in staat de migratie van volkeren (en van afzonder-

lijke families) zo te leiden, dat Zijn profetieën worden vervuld. Het volk in Zuid-Afrika vervult de profetie over de Aserieten. Zuid-Afrika werd door Hollandse en Britse immigranten gekoloniseerd en dit betekent dat de stam van Aser vóór zijn definitieve migratie naar Zuid-Afrika vermengd was met de Nederlanders en Britten (Zebulon en Efraïm).

De stam Issaschar

Issaschar was een zoon van Jakob en Lea en het erfdeel van deze stam lag ten zuidwesten van het Meer van Galilea. Na hun migratie naar Azië waren ze één van de vele Sacae stammen in Zuid-Rusland. Er is slechts één aanwijzing waaraan we deze stam waarschijnlijk kunnen herkennen. In de tweede eeuw vóór Christus verhuisde een stam met de naam "Tokari", samen met de Massageten en andere Sacae stammen, uit Centraal-Azië naar nieuwe vaderlanden aan de westgrens van het imperium van Parthië.²⁶ In Numeri 26 : 23 wordt één van de familietakken van Issaschar genoemd naar "**Tola**", een zoon van Issaschar. De naam van de Scythische stam "**To-kar-i**" is mogelijk een samengesteld woord, bestaande uit de eerste lettergreep van "**To-la**" en de laatste lettergreep van "**Issas-char**". Tola was een familietak van Issaschar en het zou kunnen dat deze twee namen door het vele gebruik met elkaar verweven zijn.

Een meer concrete aanwijzing dat de Issascharieten, samen met de rest van de Sacae, op weg naar Europa door Rusland trokken, is de naam "**Tula**". Dit was vele eeuwen lang de naam van een Russische stad ten zuiden van Moskou. Zou men op een kaart een koers uitzetten vanaf het Kaukasusgebergte langs Tula, dan zou deze direct de richting aangeven naar Finland en Scandinavië. Hieruit kan men afleiden dat de stam Issaschar een meer noordelijke route naar Europa nam. **Thule** (het tegenwoordige Qaanaaq) in Groenland was een kolonie van de Scandinaviërs, hetgeen kan betekenen dat de familietak van Issaschar, **Tola**, met deze kolonisatie van doen had. In Genesis 49 : 14, 15 geeft de Bijbel een belangrijke aanwijzing over de woonplaats van de stam Issaschar in de laatste dagen. Daar staat:

*"Issaschar is een sterk gebeende ezel, **nederliggende tussen twee pakken**. Toen hij de rust zag, dat zij goed was, en het land, dat het lustig was, zo **boog hij zijn schouder om te dragen, en was dienende onder cijns**".*

Om Issaschar te vinden moeten we zoeken naar een volk met een geschiedenis van schijnnonafhankelijkheid ("onder cijns") dat zich tussen twee sterkere volkeren of invloedsferen (de "twee pakken" of "lasten") bevindt en in redelijke vrede

en welvaart (hun "rust was goed, en ... het land ... was lustig") leeft. In de Oude Wereld had een volk dat "onder cijns" leefde, slechts tot zekere hoogte zelfheerschappij, omdat het door een sterkere natie werd overheerst. In vroegere tijden bestond de cijns meestal uit een jaarlijkse betaling in goud of het overdragen van land. Finland is al lange tijd een bufferzone tussen sterkere, rivaliserende landen. In de achttiende en negentiende eeuw zagen we Finland opgesloten tussen Rusland en Zweden, die elkaar om Finland bevochten. Ook in de vorige eeuw kwam de soevereiniteit van Finland regelmatig in het gedrang. Van 1899 tot 1905 werd Finland door Rusland gedomineerd, want "Russische ambtenaren en de Russische taal werden, waar mogelijk, aan de Finnen opgedrongen en in 1903 werden aan de Russische gouverneur ... dictatoriale bevoegdheden toegekend".²⁷ De Finnen dienden letterlijk "onder cijns", toen door "de tsaar een vaste jaarlijkse bijdrage werd vastgesteld", ²⁸ die door Finland moest worden afgedragen.

In Wereldoorlog I "ontsnapte Finland aan een invasie, maar haar vrijheden werden ingeperkt",²⁹ wat heel toepasselijk is voor een schatplichtig volk. In de Eerste Wereldoorlog deden de Finnen vrijwillig dienst in de legers van Duitsland, zowel als van Rusland (de "twee pakken"). In 1917 werd de representatieve regering hersteld, maar in 1918 sloot Finland "een verdrag dat haar tot bondgenoot en vazal van Duitsland maakte".³⁰ Nu moest Finland "cijns" betalen aan haar andere "pak". In de periode tussen de wereldoorlogen, werd Finland steeds meer tot de Scandinavische landen gerekend, maar toen de Tweede Wereldoorlog begon viel de altijd hongerige Russische beer Finland weer binnen. De Finnen verzetten zich op heroïsche wijze tegen de Sovjets, maar moesten een verdrag ondertekenen waarbij zij grondgebied en de heerschappij aan Rusland moesten afstaan. Toen Duitsland in 1941 Rusland binnenviel, sloot Finland voor korte tijd een verbond met Duitsland voordat zij in 1944 een wapenstilstand met zowel Groot-Brittannië, als met Rusland ondertekende. Aan het einde van de Tweede Wereldoorlog moest Finland de Russen betalen (meer "cijns") met een bepaalde hoeveelheid industriële eindproducten.

Finland is het grootste deel van haar geschiedenis een bufferstaat geweest tussen sterkere naties en is bij tijd en wijle letterlijk "onder cijns" geweest. Finland betaalt tegenwoordig "cijns" door middel van haar neutrale buitenlandse politiek, waarvoor zij ondersteuning krijgt van haar grote buur Rusland. Omdat Finland in een "bufferzone" ligt tussen het West- en het Oostblok, is een neutrale politiek voor Finland de veilige keus. De Finse hoofdstad Helsinki verleende zelfs haar naam aan de "Helsinki-akkoorden", een Oost-West overeenkomst die in de neutrale staat Finland werd ondertekend. Finland heeft vrede en welvaart gevonden door "neder te liggen tussen twee pakken". Deze situatie

heeft zelfs de term "Finlandisatie" in het leven geroepen. Finland accepteert de lichte beperking van haar soevereiniteit en geniet tegenwoordig van een mildere vorm van "cijns" dan kortgeleden. In onze moderne wereld wordt in Finland de profetie over de nakomelingen van Issaschar vervuld.

De stam Nafthali

Nafthali was een zoon van Jakob en Bilha, Rachel's "dienstmaagd". Het erfdeel van Nafthali lag in het noorden van Kanaän en de complete stam werd ongeveer twintig jaar vóór de val van Samaria door Assyrië in ballingschap weggevoerd naar Azië. (2 Koningen 15 : 29) Het is één van de gemakkelijkst in Azië te traceren stammen, omdat hun stamnaam bijna ongewijzigd bleef. In de geschiedschrijving zijn ze opgenomen als de "Efthaliëten" of "Nefthalitische" Hunnen. Ze staan ook bekend als de "Witte Hunnen", omdat ze van het blanke (Kaukasische) ras waren.³¹ De opvallende overeenkomst tussen de Israëlitische "Nafthaliëten" en de Aziatische "Efthaliëten" is duidelijk. Deze stam werd in z'n geheel in ballingschap weggevoerd (in plaats van als families of in verschillende groepen) en dat is waarschijnlijk de reden waarom ze tot in de zesde eeuw na Christus nog steeds bekend waren onder hun Israëlitische stamnaam. De *Encyclopaedia Britannica* zegt dat de Efthaliëten vóór hun aankomst in het gebied van het oude Parthische rijk "oorspronkelijk een stam van de grote Yue-Chi waren, die woonden ten noorden van de Grote Muur".³² Rawlinson plaatst het tijdstip van de komst van de Yue-Chi stammen naar Parthisch grondgebied in de tweede eeuw vóór Christus, toen ze naar het zuiden van Centraal-Azië trokken.³³

Deze Yue-Chi stammen waren gezamenlijk bekend als "Sacae" (draggers van de naam van Izak) waarmee hun Israëlitische afkomst wordt bevestigd. Toen Parthië viel, voegden de Efthaliëten zich niet bij de Parthisch-Scythische migratie naar Europa. Ze bevochten de Sassanidische Perzen (die de Parthen verdreven) in vele veldslagen en voor een tijd heersten ze zelfs over een deel van West-India. Hun hoofdstad, Sakala, bleef de naam van hun voorvader Izak dragen.³⁴ In de zesde eeuw na Christus werden ze echter verslagen en verdwenen zij uit Azië. De *Encyclopaedia Britannica* merkt op dat de nederlaag van de Efthaliëten "de ondergang van het blanke ras op de vlakten van de Oxus tot aan de Don volledig maakte".³⁵ Het is logisch dat de Efthaliëten toen naar Europa trokken, waarheen al eerder de rest van de blanke stammen uit Azië was verhuisd. De afstammelingen van de stam Nafthali zouden zich dus ergens in Europa moeten bevinden. Nafthali is in de Oude Wereld één van de gemakkelijkst te vinden stammen, maar hun identiteit in de moderne wereld is lastiger vast te stellen. In Genesis 49 : 21 wordt ons deze aanwijzing gegeven over de locatie van Nafthali in de laatste dagen:

"Nafthali is een losgelaten hinde; hij geeft schone woorden".

Hoe worden we wijs uit deze aanwijzing? Ten eerste, een "hinde" is een vrouwelijk dier en het woord "losgelaten" wijst op een situatie van "bevrijd worden" of van "actief in de wildernis". Vrouwelijke herten in de wildernis zijn het meest actief in de bronsttijd (of paartijd), als ze "branstig" zijn. Dit is een aanwijzing dat de Nafthalieten (en vooral de vrouwen) in de laatste dagen met sensualiteit geassocieerd zullen worden. De *Nieuwe Bijbelvertaling* en de *Groot Nieuws Bijbel* voegen eraan toe: "die prachtige kalveren (of jongen) werpt" in de laatste dagen. Zweden heeft seksueel gezien de reputatie van een open, "bevrijde" maatschappij. De blonde Zweedse vrouwen zijn befaamd om hun schoonheid en in de filmindustrie worden zij vaak gezien als seksgodinnen. Dit heeft bijgedragen aan de opvatting dat "blondjes meer plezier hebben". De zinsnede "geeft schone woorden" kan letterlijk betekenen "mooie uitspraken of toespraken".³⁶ Is Zweden op de één of andere manier bekend door "mooie toespraken" of door "aangename uitspraken?" Zweden is de grote sponsor achter de jaarlijkse uitreiking van de Nobelprijzen. Daar worden "mooie toespraken" gehouden en "aangename uitspraken" gedaan over uitblinkers op allerlei gebied. Deze prijzen zijn wereldberoemd en worden elk jaar in alle media ter wereld vermeld. Geen ander volk in Europa is zo nauw verweven met het jaarlijks uitreiken van internationaal beroemde prijzen aan de rest van de wereld. Uit de beperkte aanwijzingen in de bijbelse profetie blijkt dat Nafthali in "de laatste dagen" Zweden is.

De stam Benjamin

Benjamin was de jongste zoon van Jakob en Rachel en de enige volle broer van Jozef. Deze stam werd in de oudheid bij een Israëlitische burgeroorlog bijna uitgeroeid doordat de Benjaminiten onbezonnen (en oorlogszuchtig) genoeg waren om ten strijde te trekken tegen alle andere stammen tegelijk. Deze gruwelijke burgeroorlog wordt in Richteren 19-21 besproken. Vanaf die tijd bleef de grootte van de stam Benjamin ver achter bij de andere stammen. Op het moment dat één van hen (Saul) de eerste koning over Israël werd, was Benjamin de kleinste stam in Israël. (1 Samuël 9 : 21) Toen de stammen van Israël in de twee natiën Israël en Juda werden verdeeld, bleef Benjamin bij het Koninkrijk Juda. (1 Koningen 12 : 21) Nadat Juda in ballingschap was gevoerd, keerde, onder de koningen van Perzië, een gedeelte van de Benjaminiten met de Joden terug, om de tempel en Jeruzalem weer op te bouwen. (Ezra 1 : 5; Nehemia 11 : 3, 4) De apostel Paulus was een afstammeling van Benjamin. (Romeinen 11 : 1) Het grootste deel van Benjamin bleef echter in Azië en trok later, toen de Parthen en de Sacae door de Sassanidische Perzen en de Hunnen

Europa in werden geschoven, ook naar Europa. De stammen van Jozef waren bestemd om de stammen met het grootste volksaantal van Israël te worden, terwijl Benjamin (Jozefs broer) de stam werd met het kleinste volksaantal. Daarom moeten we Benjamin (in de moderne wereld) zoeken onder de dunbevolkte staten. De bijbelse aanwijzingen over de plaats van Benjamin in de moderne wereld zijn zeer beperkt. Genesis 49 : 27 luidt als volgt:

*"Benjamin zal **als een wolf** verscheuren; des morgens zal hij roof eten, en des avonds zal hij buit uitdelen".*

Wolven komen voor in de noordelijke klimaatzone en dit betekent dat het grondgebied van Benjamin in de laatste dagen rond de noordelijke breedtegraad moet liggen. Er is nog één Europees land in de buurt van de noordelijke breedtegraad, dat nog niet is geïdentificeerd als één van de stammen van Israël en dat is Noorwegen. Door eliminatie zou Noorwegen de natie van de moderne Benjaminiten moeten zijn. Noorwegen is een dunbevolkt land en dit komt overeen met het onder de andere Israëlitische stammen van oudsher kleine volksaantal van Benjamin. Noorwegen onderhoudt van oudsher een goede relatie met de Britten en de Amerikanen, hetgeen men ook zou verwachten van de nakomelingen van Benjamin, die genetisch het dichtst bij de stammen Efraïm en Manasse staan. IJsland werd door de Noorse Vikingen bevolkt en dus stammen de IJslanders waarschijnlijk ook af van de stam Benjamin.

De uitspraken over "roof eten" en "buit uitdelen" beschrijven zeer treffend de Noorse voorouders, de Vikingen, die erom bekend stonden dat zij vanuit bases in hun noordelijke vaderland, (op wolfachtige wijze) aasden op de andere landen in Europa. Hier zien we een parallel met de oudheid. Zoals Benjamin in bijbelse tijden, in een bloedige burgeroorlog streed tegen alle andere stammen van Israël, zo vochten ook de Vikingen tegen alle andere stammen, die nu naar verschillende plaatsen in Europa waren gemigreerd. Op grond van de bijbelse aanwijzingen over de ligging van het grondgebied van Benjamin in het laatste der dagen, beantwoordt Noorwegen het beste aan de profetie over de stam Benjamin in Genesis 49.

De stam Dan

Dan was een zoon van Jakob en Bilha, de dienstmaagd van Rachel. Toen de Israëlieten Palestina binnentrokken, kreeg Dan een erfdeel ten zuiden van het grondgebied van Efraïm. Enige Daniëten veroverden een tweede vaderland in het noordelijke deel van Kanaän en zo werd de stam in twee helften verdeeld. In Jozua 19 : 47 wordt ons verteld dat de zeehaven Joppe bij het oorspronkelijke

grondgebied van Dan hoorde. Jozua 19 : 46 vertelt dat, toen de Daniëten in het noorden een tweede vaderland veroverden, zij de veroverde stad Lesem omdoopten tot: "Dan, naar den naam van hun vader Dan". Door het veroveren van een tweede vaderland werd hun stam verdeeld. Blijkbaar handelden de Daniëten zonder toestemming of enige medewerking van andere Israëlitische stammen en dit wijst op de tendens bij de Daniëten om onafhankelijk van de andere stammen op te treden. De gewoonte van de Daniëten om plaatsen op aarde te vernoemen naar hun voorvader Dan is belangrijk. Daardoor kunnen we door heel de geschiedenis de migratie van de Israëliëten volgen. Omdat de Daniëten deze gewoonte door de tijd heen in ere hielden, vinden we een hele reeks van "Danitische" namen in het spoor van hun trektocht.

In Richteren 5 : 17 wordt in het lied dat Debora en Barak zongen na het verslaan van de Midianieten, de volgende retorische vraag gesteld: "Waarom onthield Dan zich in schepen?" Dat de Daniëten toen (in ± 1200 vóór Christus) al bekend stonden om hun onafhankelijke zeemansleven, wordt door seculiere historische bronnen bevestigd. In die tijd werd er al een zeevarende stam met de naam "Dan" gevonden in het oostelijke deel van de Middellandse Zee. De *Encyclopaedia Britannica* vertelt dat er "tussen 1230 en 1190 vóór Christus, in de Levant", piraten actief waren die door Egyptische bronnen de "**Danuana**... (en) **Tzakari**" worden genoemd. De Griekse overlevering noemt hen de "**Danaans**".³⁷ Het woord "Levant" is de naam van het oostelijke deel van de Middellandse Zee, inclusief de kust van Palestina, de belangrijkste thuisbasis van de stam Dan. Het is veelbetekenend dat in de andere naam, van de groep die met de Danitische piraten optrok, het stamwoord "**Tzak**" voorkomt. Dat is namelijk de Hebreeuwse vorm van de naam "Izak". (Twee hedendaagse Israëlitische leiders met deze Hebreeuwse naam zijn **Yitzak** Shamir en **Yitzak** Rabin). Als het "Tz" geluid door een "S" wordt vervangen (letters met dezelfde klank) blijkt de naam van deze oude stam de "**Sakari**" te zijn, waaruit volgt dat ook zij Israëliëten waren. **Dit is een belangrijk punt, omdat hieruit volgt dat de Israëliëten in Palestina als de "Saka" bekend stonden al eeuwen voordat hun nakomelingen (de "Saka" of "Sacae") onder diezelfde naam bekend werden in Azië!**

Deze zeepiraten staan ook bekend als de "Zeevolken", waarvan geschreven is dat zij hun oorsprong in Anatolië (het huidige Turkije) hadden.³⁸ Interessant is ook dat het gebied in Turkije dat in verband wordt gebracht met het oude Troje, vroeger **Dardania** genoemd werd.³⁹ Eén van de smalle zee-engten tussen de Egeïsche Zee en de Zwarte Zee wordt nog steeds de **Dardanellen** genoemd. Gelet op het bovenstaande heeft het zeevarende deel van de stam Dan niet alleen veel volk geleverd aan de oude "Zeevolken", maar heeft het blijkbaar ook in de omgeving van Troje delen van Anatolië gekoloniseerd.

Er is geconstateerd dat deze Zeevolken rond 1400 vóór Christus verschenen en dat veel van deze "blanke" Zeevolken zich rond 1250 vóór Christus uiteindelijk in het oude Libië vestigden, om daarna matrozen te worden in dienst van de Egyptenaren.⁴⁰ De schrijftaal van de Zeevolken/oude Libiërs was "hetzelfde als die van de Feniciërs".⁴¹ De Israëlieten (Semieten) van de stam Dan hadden een lichte huid en een taal die veel weg had van het Fenicisch/Hebreeuws. Het jaartal van hun eerste verschijning (1400 vóór Christus) is ook belangrijk, want in de Bijbel was dat de tijd van de verovering van Kanaän door de Israëlieten onder Jozua. De stam Dan kreeg een stuk land aan de kust, dat "te klein" was voor de bevolking, (Jozua 19 : 47) waardoor de Daniëten extra gebied voor hun mensen moesten veroveren. Naast de verovering van een gebied in het noorden van Kanaän, probeerden ze blijkbaar ook woonruimte te bemachtigen door middel van aanvallen vanaf zee (waarbij ze bekend werden als de **Danaans**, behorend tot de Zeevolken). Het is opmerkelijk dat dit Zeevolk rond 1250 vóór Christus veranderde in de professionele zeelieden die in dienst stonden van Egypte, want in Richteren 5 : 17 wordt rond 1200 vóór Christus gezegd dat de Daniëten "zich onthielden op schepen".

In hoofdstuk 2 is opgemerkt dat in de tijd van koning Salomo de Egyptische vloot grote macht had op de Stille Oceaan, een invloed die zich uitstreckte tot Hawaï. Veel van de "blanke" Libische zeelieden van Egypte zullen Daniëten zijn geweest. Dr. Fell opperde zelfs dat het Polynesische volk afstamt van Libische matrozen, die in de oudheid op de scheepsvloten van Egypte over de Stille Oceaan kwamen. Deze conclusie wordt door taalkundigen in Europa, Nieuw Zeeland en Israël ondersteund.⁴² We vinden de naam "Dan" ook in oud Anatolië en de omgeving van Troje en dit betekent dat er Daniëten betrokken waren bij het door Israël koloniseren van dat gebied. In Deuteronomium 33 : 22 profeteerde Mozes dat de stam Dan "als uit Bazan zou voortspringen" (een deel van het oude Palestina) en uit geschiedkundige gegevens blijkt dat de Daniëten inderdaad uit Palestina "voortsprongen" om zich in nieuwe, eigen koloniën te vestigen.

Rond 721 vóór Christus vluchtten veel Israëlieten voor Assyrische ballingschap en de geschiedschrijving vermeldt dat rond die tijd de **Tuatha De Danaan** in Ierland arriveerden.⁴³ Dat de **Danaans** behoorden tot de eerste kolonisten van Ierland wordt nadrukkelijk vermeld,⁴⁴ zodat de stam Dan in groten getale in oud Ierland aanwezig moet zijn geweest. Zowel de Bijbel als de seculiere geschiedschrijving vermelden dat de stam Dan een zeevarend volk was. Het is dan ook niet verbazend dat de Daniëten, die aan de kust woonden, er voor kozen over zee uit Palestina weg te vluchten om Assyrische gevangenschap te ontlopen. Uit de geschiedschrijving blijkt dus dat veel van de huidige Ieren

afstammelingen zijn van de stam Dan. De Daniëten in het noordelijk deel van Palestina, die middenin het land woonden, hadden niet de mogelijkheid om over zee te vluchten. Deze Daniëten trokken naar het noorden, naar het gebied rond de Zwarte Zee, tegelijk met veel andere Israëlitische stammen. De naam "Dan" werd namelijk al snel nadat daar Israëlieten aangekomen waren, nadrukkelijk achtergelaten op geografische kenmerken in die streek.

De rivieren die uitmonden in de Zwarte Zee werden oorspronkelijk de Ister, de Tyras, de Borysthenes en de Tanais genoemd. Nadat de Scythen (de Israëlitische "Sacae") daar gekomen waren, werden deze rivieren omgedoopt tot de **Donau**, de **Dnjestr**, de **Dnepr** en de **Don**. *Collier's Encyclopedia* zegt: "De namen ... van de rivieren Donau, Dnjestr, Dnepr en Don zijn Scythische namen ...".⁴⁵ De namen van **al deze** rivieren werden door de Scythen veranderd in de naam van de Israëlitische stam "**Dan**". Dit onderbouwt dat de Scythen Israëlieten waren, met onder hen een flink aantal Daniëten. Toen de Scythen en de Parthen in latere eeuwen naar Europa werden geschoven, zullen ook deze Daniëten naar Europa zijn gemigreerd. In Europa werd de naam "Dan" naar gebieden gebracht zoals **Danzig** (in Polen) en **Danmark** (Denemarken). De taal van Denemarken wordt **Deens** genoemd, en het volk de **Denen**. De naam van de stam Dan wordt nog steeds gedragen door het volk van "Danmark". Het is daarom mogelijk dat het Deense volk afstamt van dat deel van de stam Dan dat oorspronkelijk in het noorden van Palestina woonde. De bijbelse profetie over Dan in de laatste dagen luidt:

"Dan zal zijn volk richten, als een der stammen Israëls. Dan zal een slang zijn aan den weg, een adderslang nevens het pad, bijtende des paards verzenen, dat zijn rijder achterover valle". (Genesis 49 : 16, 17)

Het Hebreeuwse woord dat vertaald is met "richten" kan ook vertaald worden met "onderscheiden".⁴⁶ Ook wordt Dan in deze tekst vergeleken met een slang. In natuurdocumentaires kunnen we zien hoe het spoor van een slang in de woestijn lang nadat de slang uit de buurt is verdwenen gezien kan worden. De cryptische passage in Genesis 49 : 16, 17 zou mogelijk kunnen betekenen dat men kan "onderscheiden" waar de stammen van Israël zijn gebleven, als men het spoor van de naam van Dan in de loop van de geschiedenis volgt. Een spoor op een landkaart, zoals het spoor van de zijwaartse golfbewegingen van een slang in de woestijn. Deze conclusie kunnen we trekken op grond van reële geschiedkundige feiten en wordt ondersteund doordat in de rest van de profetie deze analoge beschrijving van Dan als "slang" wordt gecontinueerd. Het tweede deel van de profetie zou mogelijk als volgt verklaard kunnen worden. De Daniëten worden hierin afgebeeld "onder de verzenen (hielen) van een

paard", maar slagen erin "zijn rijder achterover" te doen vallen door het "bijten in des paards verzenen". Tot rond 1920 werden de Ieren overheerst door (waren "onder de voet van") de Britten (de "rijder"). De Ieren veroverden hun onafhankelijkheid door middel van terroristische aanslagen (als het ware "happend in de hielen") tegen Britse regeringsvertegenwoordigers. De profetie van Genesis 49 beschrijft treffend de wijze waarop de Ieren in de afgelopen eeuw hun onafhankelijkheid verkregen. Deze strijd heeft zich tot de huidige tijd voortgezet, want in een poging om de Britse heerschappij ook in Noord-Ierland omver te werpen, maakt het Ierse Republikeinse Leger (IRA) weer gebruik van dezelfde terroristische acties tegen de Britten. De profetie in Genesis 49 weet op die manier het karakter van de strijd tussen de Ieren en de Britten in de huidige wereld goed te beschrijven. Het is geen openlijke oorlogvoering, maar eerder een "happen naar de hielen" door middel van terroristische aanslagen.

Er is een veelheid aan materiaal dat bewijst dat de Ieren de hedendaagse Daniëten zijn. Het is mogelijk dat ook een tweede groep Daniëten langs de Zwarte Zee naar Europa (Denemarken) is getrokken, de naam van "Dan" impriemerend overal langs de route van hun trektocht.

De stam Gad

Gad was een zoon van Jakob en Zilpa, de dienstmaagd van Lea. Nadat de Israëlieten in Palestina waren aangekomen, kreeg Gad een erfdeel in Gilead (ten oosten van de Jordaan). Gad was daarom één van de meest oostelijk gelegen stammen van Israël. Deze stam werd jaren voor de val van Samaria door de Assyriërs in gevangenschap naar Azië weggevoerd. Ze waren één van de "Sacae" of "Saka"-stammen in Azië, die uiteindelijk westwaarts Europa ingedrukt werden. Om Gad in de moderne wereld te herkennen, moeten we vertrouwen op de profetische aanwijzing in Genesis 49 : 19, waar staat:

"Aangaande Gad, een bende zal hem aanvallen; maar hij zal haar aanvallen in het einde".

Het is interessant dat de stam Gad **de enige** Israëlitische stam is waarvan wordt geprofeteerd dat hij in de laatste dagen zal worden "aangevallen". Het Hebreeuwse woord voor "bende" betekent ook "binnenvallende legermacht".⁴⁷ Om de Gadieten te lokaliseren moeten we dus zoeken naar een Europees volk dat (in "de laatste dagen") door invasielegers werd aangevallen, maar dat later triomfantelijk uit haar onderwerping opstond. Inmiddels is er nog maar weinig keus. De meeste landen in Noordwest-Europa en in Scandinavië hebben we al geïdentificeerd als de verschillende hedendaagse stammen van Israël. Door

een proces van eliminatie blijven de landen België, Zwitserland en Duitsland over. België en Zwitserland zijn "mengelmoes" volkeren, samengesteld uit verschillende rassen en etnische groeperingen. België is een etnisch mengsel van Nederlanders en Fransen (Vlamingen en Walen) en is dus waarschijnlijk een mengsel van Zebulon en Ruben. Ook Zwitserland is een mengsel van Duits-, Frans- en Italiaanssprekende volken. De Franssprekende Zwitsers zijn waarschijnlijk Rubenieten. De rest van de genoemden hebben we nog niet geïdentificeerd. Duitsland lijkt hierdoor de meest waarschijnlijke kandidaat voor de hedendaagse stam Gad.

Duitsland werd in de Tweede Wereldoorlog inderdaad "aangevallen door een bende (van volken)". Toch kwam het later weer tevoorschijn als één van de belangrijkste industriële en economische mogendheden in de wereld ("In het einde" heeft hij werkelijk "aangevallen" of "overwonnen"). Het Duitse volk is een getrouwe vervulling van de profetie in Genesis 49 over de Gadieten in de "laatste dagen". Ook een andere bijbelse profetie over Gad wordt door de Duitsers vervuld. In Deuteronomium 33 staan profetieën van Mozes over de toekomst van de stammen van Israël in het algemeen, al gaat het hier niet specifiek over de laatste dagen. In vers 20 van dat hoofdstuk wordt geprofeteerd:

*"Gezegend zij, die **aan Gad ruimte maakt!** hij woont **als een oude leeuw**, en **verscheurt** den arm, ja ook den schedel".*

Deze profetie betekent dat de populatie van Gad omvangrijk zou zijn ("ruimte gemaakt") en zich zou gedragen als een roofdier (een "oude leeuw" die anderen "verscheurt"). De Duitsers zijn in Europa een grote bevolkingsgroep (bestaande uit de inwoners van Duitsland, Oostenrijk, een groot deel van Zwitserland en gedeelten van andere landen) en beantwoorden daarmee aan de profetie over het maken van "ruimte". Het traditioneel oorlogszuchtige karakter van de Duitsers is welbekend en ze zijn in de moderne era twee keer (als een "leeuw") op "rooftocht" gegaan (Wereldoorlog I en II). Daarbij hebben ze nabuurlanden aangevallen en "verscheurd". Het bovenstaande, in combinatie met de profetie in Genesis 49 over de Gadieten, die **in de laatste dagen** door een "bende" zouden worden "aangevallen" (d.w.z. verslagen door binnenvallende legers), maar zich van de nederlaag zouden herstellen, wijst duidelijk op de Duitsers.

Toen de Parthen naar Europa migreerden, droeg één van de Semitische stammen binnen hun rijk de naam "Germanii" of "Kermanen". Dit betekent dat de oude Germanen nauw verbonden waren met (of deel uitmaakten van) de Sacae. Er doet zich bij de identificatie van de Duitsers als de stam Gad echter een probleem voor. In hoofdstuk 10 hebben we laten zien dat de Germanii

dezelfden waren als de oude Assyriërs, ook een Semitisch volk (afstammelingen van Sem, Genesis 10 : 22) dat uit Azië wegtrok toen de Sassanidische Perzen alle Semieten uit hun oude vaderland verdreven. Dit probleem kan gemakkelijk worden opgelost. Kan het zijn dat de tegenwoordige Duitsers een hedendaagse mengeling zijn van de Israëlitische stam Gad **en** Assyriërs? Er bestaat bewijs voor deze mogelijkheid. Om te beginnen ging de stam Gad in z'n geheel in Assyrische ballingschap. (1 Kronieken 5 : 26) Mogelijk hebben de stam Gad en de Assyriërs zich nauw met elkaar verbonden. Kan deze versmelting met de Assyriërs bij de stam Gad een militaristische inslag hebben ontwikkeld, die in de bijbelse periode niet bij hen werd gevonden? Is het deze toekomstige ontwikkeling die in Deuteronomium 33 : 20 wordt voorspeld?

Het hedendaagse Duitse volk is een talrijk volk, dat is samengesteld uit verscheidene etnische groeperingen. In Europa vinden we drie landen waar Duits wordt gesproken: Duitsland, Oostenrijk en (het grootste deel van) Zwitserland. Er zijn in Europa nog meer landen, waar in bepaalde gebieden Duits wordt gesproken. De volksdelen in Europa die Duits spreken zijn afstammelingen van verschillende Kaukasische stammen die vanuit Azië naar Europa migreerden. Gezien de grote verscheidenheid in afkomst van de duitssprekende volken kan de individuele Duitser heel goed afstammen van zowel Assyrische, als van Israëlitische voorvaderen. Eén schrijver over de geschiedenis van het Duitse volk, S. Baring-Gould, schreef dat toen het Duitse volk naar Europa migreerde, het kon worden verdeeld in vier grote groeperingen: de Allemanni, de Franken, de Saksen en de Gothen.⁴⁸ De Israëlitische afkomst van de Saksen en de Gothen hebben we al onderzocht en de Franken (eerder geïdentificeerd als de Rubenieten) verleenden hun naam aan Frankrijk. Dan blijven alleen de Allemanni nog over. In de naam van de **Allemanni** is de naam van de oude **Germanii** of **Carmaniërs** behouden en die hebben we al eerder geïdentificeerd als Assyriërs. Ook de "Pruisen" in Europa horen bij de Duitsers en van hen hebben we al eerder vastgesteld dat zij overeenkomen met de oude "Pruissen" in Klein-Azië. De "Duitsers" bestaan uit heel veel verschillende stammen die naar Europa zijn getrokken. Stammen met donkere ogen en donker haar en ook met blauwe ogen en blond haar. Het moet duidelijk zijn dat de tegenwoordige Duitssprekende etnische groeperingen meer dan één afkomst hebben.

Sommige gebieden in Duitsland dragen al jarenlang de naam "Saksen", een naam die gebaseerd is op "Sacae" of (in het Latijns) "Saxa". Zoals eerder gezegd, zien we in de Duitse woorden voor "**Saksen**" ("**Sachs**isch", "**Sachs**en") het stamwoord "**Sac**" van de naam **Izak**. De Saksen die naar de Britse Eilanden migreerden, kwamen voornamelijk uit de stammen Efraïm en Manasse en de "Saksen" die op het vasteland achterbleven waren samengesteld uit andere stammen

van Israël. Omdat gedeelten van Duitsland vernoemd zijn naar "Izak", moet het zo zijn dat er in Duitsland een Israëlitische stam verblijft. Nog een sterke aanwijzing van de gemeenschappelijke oorsprong van het Saksische en Duitse volk is nauwe verwantschap van de Engelse en Duitse taal. Zij maken gebruik van hetzelfde alfabet en hebben veel verwante woorden.

Duitsland vertoont van oudsher een gespleten persoonlijkheid. Dit volk ging voorop in de Reformatie; het was de uitvinder van de drukpers (en de "Gutenbergbijbel") en excelleerde in vreedzame ondernemingen als literatuur, muziek en handel. Toch is het ook het volk dat Adolf Hitler en het Nazisme voortbracht. In oorlogstijd trad de "Pruisische" vechtlust op de voorgrond en werd dit volk een gesel voor haar buurlanden. Het militaristische erfgoed van Duitsland evenaart dat van Assyrië in de oudheid. Leest men in de geschiedenis over het fanatisme waarmee de Assyriërs hun oorlogen voerden (het deporteren en afvoeren van hele bevolkingsgroepen en het doelbewuste gebruiken van terreur om hun vijanden angst aan te jagen) dan herkennen we in de daden van Assyrië in de Oude Wereld, de wreedheid en de holocaust uit de Tweede Wereldoorlog. Jesaja 10 : 7 maakt over de oorlogszuchtige aanleg van Assyrië deze opmerking:

"Hoewel hij (de Assyriër) het zo niet meent, en zijn hart also niet denkt, maar hij zal in zijn hart hebben te verdelgen, en uit te roeien niet weinige volken".

Wat een passende beschrijving van de "gespleten persoonlijkheid" van Duitsland. Dit land kan lange tijd heel vreedzaam zijn, maar de Assyrische kant van Duitsland steekt in oorlogstijd de kop op, waardoor het "uitroeit niet weinige volken". Duitsland werd in de Tweede Wereldoorlog "aangevallen (en overwonnen) door een bende", maar West-Duitsland steeg na de Tweede Wereldoorlog op vreedzame wijze boven haar overwinnaars uit (meer industriële macht en internationale handel en sterkere valuta, enzovoorts). Oost-Duitsland echter verpauperde gedurende het grootste gedeelte van de periode na de Tweede Wereldoorlog en werd door het Russische communisme onderdrukt. Hoewel Duitsland herenigd is, zal het nog jaren duren voordat het voormalige Oost-Duitsland de welvaartsstandaard van het voormalige West-Duitsland zal bereiken. Is het niet interessant dat een gedeelte van Duitsland heeft gedeeld in de aan de stammen van Israël beloofde zegeningen van het "eerstgeboorterecht" en dat een deel van Duitsland van die zegeningen werd uitgesloten? Vanuit bijbels oogpunt bevestigt dit de conclusie dat een gedeelte van Duitsland een Israëlitische oorsprong heeft en dat een ander gedeelte niet van Israëlitische (maar van "Assyrische") oorsprong is.

Gezien het bewijs dat Duitsland een Israëlitische, zowel als een Assyrische oorsprong heeft en omdat Duitsland precies past in de profetie van Genesis 49 over de stam Gad in de laatste dagen, is de conclusie in dit boek dat het huidige Duitse volk in Europa een mengelmoes is van de Israëlitische stam Gad en de niet-Israëlitische Assyriërs.

Nu hebben we alleen de stammen Levi, Simeon en Juda nog niet geïdentificeerd. Over de stammen Simeon en Levi werd voorzeggd dat ze in de laatste dagen zouden worden "verstrooid" onder de andere stammen. Daarom kan er in het heden geen volk zijn dat puur uit "Levieten" of uit "Simeonieten" bestaat. Wij zullen wel proberen hun nakomelingen in de hedendaagse wereld te vinden, maar eerst zullen we de stam Juda eens goed bekijken, hoewel Juda niet tot de "verloren tien stammen van Israël" behoorde.

De stam Juda

Dit is de meest bekende Israëlitische stam. Veel lezers kunnen deze stam gemakkelijk herkennen, want de afstammelingen van de Israëlitische stam Juda kennen we al eeuwenlang als "Joden". De stam Juda (met de aan het oude koninkrijk Juda verbonden stammen) werd bekend als "de Joden", een verkorte vorm van het woord "Judah". Hoewel Juda in eerste instantie één van de grootste stammen van Israël was, is hij in de hedendaagse moderne wereld één van de kleinste. De Joden waren tot 1948 stateloos en door de uitroeiing van het Joodse volk tijdens de Holocaust in de Tweede Wereldoorlog en de vroegere vervolgingen door heel de geschiedenis heen heeft het Joodse volk weinig kans gekregen om te groeien. Zoals we in dit gedeelte zullen zien, is deze eeuwenlange stateloosheid van de Joden juist een kenmerk van de stam Juda.

Nadat het Verenigd Koninkrijk van Israël zich na David en Salomo had opgesplitst in twee volkeren, was de term "Juda" of "Huis van Juda" de verwijzing naar de zuidelijke natie, met als hoofdstad Jeruzalem. De koninkrijken Juda en Israël voerden daarna vele oorlogen tegen elkaar. In 2 Koningen 16 : 5, 6 wordt verteld over een oorlog waarbij "Israël" vocht tegen "Juda". Dit lijkt onmogelijk voor de lezers, die gewend zijn dat de moderne Joodse staat "Israël" wordt genoemd. De Bijbel past zich echter niet aan onze nieuwerwetse termen voor de stammen van Israël aan. Na de dood van Salomo gebruikt de Bijbel consequent de term "Huis Israël" voor de tien stammen van Israël. De term "Huis Juda" is consequent de aanduiding voor de Joden. Dit belangrijke feit wordt in moderne boeken over de profetieën vaak over het hoofd gezien. Vele daarvan gaan ervan uit dat in de bijbelse profetieën over de laatste dagen, "Juda" en "Israël" beide synoniemen zijn voor de Joden (of de Israëli's). Alle op deze

onjuiste veronderstelling gebaseerde profetische scenario's blijken dus onjuist te zijn. De aanduiding "Juda" of "het Huis van Juda" in de profetieën, doelt op de hedendaagse Joden en de term "Israël" of "het Huis van Israël" is van toepassing op de afstammelingen van de "verloren tien stammen" in de hedendaagse wereld. De Bijbel is zeer consistent in haar omschrijving van de afstammelingen van Jakob met deze specifieke benamingen.

Nadat Juda rond 587 vóór Christus in ballingschap was verdwenen, kreeg een gedeelte van de Joden na verloop van tijd van een koning der Perzen toestemming om naar Judea terug te keren. Ze mochten rond Jeruzalem weer een kleine Joodse enclave stichten. In Ezra 1 : 52-70 wordt gezegd dat deze groep kolonisten uitsluitend bestond uit mensen uit de Israëlitische stammen Juda, Levi en Benjamin (de stammen van het voormalig koninkrijk Juda). Hoewel Ezra schreef dat er alleen volk uit de stammen van het Huis Juda naar Judea was teruggekeerd, gebruikte hij om hen aan te duiden af en toe de term "volk van Israël". Dit is raciaal gezien juist, omdat "volk van Israël" gewoon een andere manier is om "kinderen van Jakob" te zeggen. Alle stammen van Israël stamden af van Jakob, wiens naam in "Israël" werd veranderd. Dit betekent dat de toepassing van de naam "Israël" soms verwarrend kan zijn en dat de context waarin de term wordt gebruikt bepaalt wat ermee wordt bedoeld.

De tien stammen van Israël keerden niet naar Palestina terug, al heeft een deel van hen (de Scythen) tijdens de regering van koning Josia over Juda tijdelijk hun oude thuisland Palestina bezet gehouden (zoals besproken in hoofdstuk 6). Hoewel ten tijde van de Perzen een klein deel van hen terugkeerde om Jeruzalem opnieuw op te bouwen, bleven veel Joden samen met de tien stammen in Azië achter. Deze Aziatische Joden kenden later in het Parthische rijk veel voorspoed en bleven vrij van Romeinse overheersing. In de dagen van de val van Parthië trokken veel van deze Aziatische Joden samen met de Parthen weg, naar nieuwe vaderlanden in Europa. De Joden hebben de eeuwen door hun Joodse gebruiken en cultuur hartstochtelijk bewaard en hun nakomelingen zijn daarom vandaag gemakkelijk herkenbaar als "Joden". Toch zijn niet alle nakomelingen van Juda gemakkelijk onder de wereldbevolking terug te vinden. Dit geldt in het bijzonder voor de afstammelingen van het koningshuis van David.

De Joden die vanuit Azië naar Europa migreerden, worden vaak "**Asjkenazische**" Joden genoemd en dit is belangrijk! De *Encyclopaedia Britannica* merkt op dat de Arsacidische vorsten van Parthië door de Perzen "**Askaniërs**" werden genoemd (naar "Ashak").⁴⁹ De *Britannica* beweert stellig dat "Arsaces", de naam van de eerste koning van Parthië (en ook van haar dynastie) gebaseerd is

op "Ashak"⁵⁰ (een andere vorm van "Yitzhak", de Hebreeuwse/Aramese naam van "Izak"). "Asjkenazische" Joden zijn derhalve vernoemd naar Izak en dragen de naam van de Parthische dynastie, die ook Joods was en stamde van koning David (zoals in eerdere hoofdstukken besproken). God beloofde in Genesis 49 : 10 dat uit de stam Juda een eeuwig vorstenhuis (en dus koningen) zou voortkomen met de woorden:

"De scepter (symbool van koninklijke autoriteit) zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tussen zijn voeten, totdat Silo komt".

Het woord "Silo" verwijst naar de Messias. Vergeet niet dat Genesis 49 een profetie is over de stammen van Israël "in de laatste dagen". Deze profetie zegt dus dat er in de laatste dagen, voor de komst van de Messias (d.w.z. de wederkomst van Jezus Christus), nog steeds een dynastie uit de stam Juda op aarde zal bestaan. Ook Jeremia profeteerde dat de dynastie van koning David eeuwigdurend zou zijn (Jeremia 33 : 17) hetgeen betekent dat deze dynastie in de laatste dagen nog steeds op aarde te vinden moet zijn. Wanneer de Messias "komt" en de troon van David zal bestijgen, dan zal de dynastie van David, in de persoon van de onsterfelijke Jezus Christus (de ware "Zoon van David") werkelijk voor eeuwig zijn. Waar kunnen we vandaag de dynastie van David vinden? Het is duidelijk dat die niet te vinden is in de Joods-Israëlitische staat, want die heeft geen koning.

De dynastie van David werd gecontinueerd in het Arsacidische vorstenhuis van Parthië, zoals in de hoofdstukken over Parthië werd aangetoond. Toen de Parthen naar Europa vluchtten, waren er Arsacidische vorsten onder de vluchtenden. Ook bleven er in Armenië nog bijna twee eeuwen lang Arsaciden aan de macht. De Parthen en de Scythen werden bekend als Gothen, Germanen, Saksen en migreerden naar Europa. Het is logisch te veronderstellen dat hun vorsten toen nog steeds afstammelingen waren van de Parthische Arsaciden. De vluchtende Arsacidische vorsten vormden onderweg de genenpoel voor vele koningen van de Gothen, Germanen, Saksen, enzovoorts. Sommige van deze dynastieën hebben zich voortgezet in de koningshuizen van het moderne Europa, ook al spelen ze nu voornamelijk een ceremoniële rol. De profetie in Jeremia 33 : 17 is vooral belangrijk, omdat daarin wordt voorgezegd dat er altijd afstammelingen van het koningshuis van David zouden zijn, die **niet** zouden regeren over het **Huis van Juda**, maar **over het niet-Joodse Huis van Israël!** Dit bewijst dat er dynastieën uit het huis van David kunnen worden gevonden onder de koningshuizen van de niet-Joodse volkeren die afstammen van de tien stammen van Israël. Omdat er door de koningshuizen van Europa op uitgebreide schaal onderling werd gehuwelijkt, werd het koninklijke bloed van

David wijd en zijd verspreid binnen de op de troon zittende dynastieën van heel Europa. Genealogieën, die bevestigen dat het koningshuis van Groot-Brittannië rechtstreeks afstamt van koning David, zijn gemakkelijk te verkrijgen. Eén van deze genealogieën is te vinden in het boek van Raymond Capt, *Jacob's Pillar* (Jakobs Steen).⁵¹

De uitdrukking "Goddelijk koningsrecht" ("divine rights of kings") kan zijn voortgekomen uit het aloude besef dat vele vorsten stamden van koning David, wiens nakomelingen letterlijk "het Goddelijk recht om te regeren" van God ontvingen. De *Encyclopaedia Britannica* zegt het volgende over het "Goddelijk koningsrecht":

*"Het principe dat koningschap slechts **vererfbaar is binnen één heilige familie**" ... is niet alleen in de Britse grondwet en in alle monarchale staten nog steeds het beginsel, maar is vrijwel vanaf het allereerste begin het principe van koningschap. Het is echter nog iets anders dat kan worden vastgesteld ... dat niet alleen "legitieme" vorsten hun gezag ontlenen aan ... God alleen, maar dat **dit gezag op Goddelijke ordonnantie alleen door erfopvolging verkregen kan worden, en dat in een bepaalde lijn van opvolging**".*⁵²

De enige koninklijke familie in de Bijbel, die op "Goddelijke ordonnantie" het "recht" kreeg om te regeren, was het nageslacht van David. Dit kan onder zijn nageslacht de aanleiding zijn geweest voor het begrip "Goddelijk koningsrecht".

Laten we de karaktereigenschappen van Juda, de aartsvader van de Joden, eens bestuderen, om aan te kunnen tonen dat de hedendaagse Joden afstammelingen zijn van Juda. Voor velen lijkt dit misschien overbodig, maar sommige lezers hebben misschien gehoord dat de hedendaagse Joden Edomieten zijn, afstammelingen van de Chazaren uit het middeleeuwse Rusland. Daarom is de volgende uiteenzetting noodzakelijk.

Sommigen denken dat de Chazaren niet van Israëlitische afkomst waren. We hebben evenwel al vastgesteld dat er veel Joden in het Parthische rijk woonachtig waren en dat veel van deze Joden zeer waarschijnlijk met de Parthen meegetrokken zijn naar Europa. Ze trokken daarbij door een gebied ten noorden van de Zwarte Zee (precies het gebied waar wij later de Chazaren vinden). Zoals eerder vermeld droegen de Askenazische Joden (waarschijnlijk afstammelingen van de Chazaren) de naam van Izak, die aan hen was blijven kleven uit Parthische tijden. Zelfs al zouden de Chazaren heidenen zijn geweest, in

Gods ogen werden ze "Joden" toen zij de gebruiken en de godsdienst van de stam Juda gaarne aanvaardden. In Ezechiël 47 : 22, 23 staat dat "vreemdelingen" (niet-Israëlieten) die binnen een bepaalde stam "verkeerden" een "erfenis" zouden ontvangen binnen het grondgebied van die stam, als ware hij een "ingeborene des lands". In het geval van de Chazaren zouden ze geënt zijn in de stam Juda, omdat zij de gebruiken en de godsdienst van Juda aanvaardden. Er zijn aanwijzingen dat ook de Chazaren behoorden tot het Kaukasische ras. De *Encyclopaedia Britannica* zegt dat de Chazaren deel uitmaakten van de "blanke steppevolkeren".⁵³ Er wordt aan toegevoegd dat de Chazaren reageerden op de dreiging van Turkse horden, door met hulp van de Byzantijnen een stenen fort te bouwen. De *Britannica* zegt:

*"Beroemd als het enige stenen bouwwerk in een streek waar geen stenen werden gevonden, werd het (fort) wijd en zijd onder de horden op de steppe bekend als Sarkel ofwel **de Witte Woning** (anders gezegd, verblijfplaats van blanken). Kooplieden van elke nationaliteit vonden in de steden van de Chazaren bescherming en vertrouwen ... Het koningshuis aanvaardde het Judaïsme, maar er was **voor ieder een gelijke tolerantie**".*⁵⁴

De Chazaren stonden dus onder hun tijdgenoten bekend als een blank ("Kaukasisch") volk en bouwden een grote vesting om zich tegen de plundrende Turkse stammen te beschermen. Het waren kapitalisten die bekend stonden om hun "goed vertrouwen" en hun religieuze tolerantie. Hiermee zetten zij een Parthische traditie voort, want ook de Parthen waren beroemd om hun eerlijke wijze van zaken doen en om hun religieuze tolerantie. De *Britannica* zegt verder dat de Chazaren en de Efthalieten beide tot de "blanke steppevolkeren" behoorden⁵⁵ en het is vermeldenswaard dat de Chazaren woonden in het voormalige vaderland van de Scythen. Als de Chazaren en Efthalieten beide behoorden tot de "blanke steppevolkeren", dan waren de Chazaren waarschijnlijk Israëlitisch (of op zijn minst Semitisch), want de Efthalieten waren duidelijk de stam Naphthali (zoals vermeld in hoofdstuk 10). Verder zal het zeker zo zijn dat, toen langs alle handelswegen bekend werd dat Chazarië tot het Judaïsme was overgegaan, veel van de verstrooide Joden naar Chazarië zijn getrokken om daar hun toevlucht te zoeken. Hierdoor nam het aantal Joden onder de Chazaren op den duur geleidelijk toe.

Laten we nu eens goed kijken naar de profetie in Genesis 49 : 8-10, waarin de rol van Juda in "de laatste dagen" wordt voorgezegd. Er staat:

"Juda! jij zijt het, u zullen uw broeders loven; uw hand zal zijn op den

nek uwer vijanden; voor u zullen zich uws vaders zonen nederbuigen. Juda is een leeuwenwelp! gij zijt van den roef opgeklommen, mijn zoon!... De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tussen zijn voeten, totdat Silo komt..."

Juda wordt ons in de laatste dagen afgeschilderd als een militaristische volk. De Israëli's zijn in hun oorlogen in het Midden-Oosten krijgshaftig en militair succesvol geweest. Daarmee wordt de profetie vervuld waarin Juda wordt vergeleken met een leeuw die zijn prooi heeft gedood. Pas sinds de oprichting van de Joodse staat in 1948 zijn de oude militaire vaardigheden van Juda weer aan het daglicht gekomen. **Omdat er millennialang (tot 1948) geen onafhankelijke Joodse natie bestond, kon deze profetie niet vervuld worden tot de tegenwoordige tijd, nu er weer een Joodse staat is. Dit betekent ook dat de naoorlogse periode tot "de laatste dagen" wordt gerekend.** Zelfs de plaats van de moderne Joodse staat werd in Zefanja 2 : 7 voorspeld, waar staat:

*"En de landstreek zal wezen voor **het overblijfsel van het huis van Juda**, dat zij daarin weiden; des avonds zullen zij in de huizen van Askelon legeren, als de HEERE, hunlieder God, hen zal bezocht, **en hun gevangenis zal gewend hebben**".*

Deze profetie zal worden vervuld in de tijd vlak vóór "de dag van den toorn des Heeren", die duidelijk parallel loopt met "de dag des Heeren", die in de profetieën weer in verband staat met "de laatste dagen". Askelon was een oude Filistijnse stad aan de kust van Palestina. De Bijbel voorspelde dus nauwkeurig dat er in de laatste dagen een vaderland voor de Joden zou worden hersteld in het gebied van Palestina. Daarmee zou de "gevangenis" (de stateloosheid in de diaspora) voor de Joden zijn beëindigd. De stichting van de Joodse staat in 1948 wordt door velen erkend als de vervulling van deze oude profetie, waarin wordt voorzegd dat de Joodse "gevangenis" vlak vóór "de dag des Heeren" zou eindigen. Door deze profetie is het dan ook onmogelijk dat de Joden als een soevereine natie konden bestaan, anders dan in de periode van de laatste dagen.

Verder worden de Joden in deze profetie "**het huis van Juda**" genoemd en niet "Israël". Hieruit blijkt dat in de profetieën over de laatste dagen (onze moderne tijd) **God de afstammelingen van de stammen van Israël benoemt met hun oude namen, niet met hun hedendaagse namen!** (Zie ook Zacharia 14 : 14.) De naam van de huidige Joodse staat is dan ook misleidend. Hoewel de Israëlische staat is gevestigd in **het oude land** van Israël, werd zij door de **afstammelingen van slechts de stam Juda** gesticht. Als men in de profetieën over de eindtijd zoekt naar de hedendaagse Joden, dan moet men zoeken naar bijbelse verwij-

zingen naar Juda, niet naar Israël. **Dat God Zelf de in 1948 opgerichte Joodse staat gebruikte, om de profetieën over "Juda" in "de laatste dagen" te vervullen, is onomstotelijk bewijs dat de moderne Joden de stam Juda zijn.**

De stam Juda in de eindtijd wordt vergeleken met een "leeuw", wat betekent dat hun militaire aanpak brutaal (en zelfs roofzuchtig) zal zijn. Omdat alle hen omringende volkeren hun vijanden zijn, konden de Israëli's weinig anders dan een militaristische natie worden. Door hun Arabisch-Israëliische oorlogen, hun gedurfde bevrijdingsactie in Entebbe, de preventieve aanval op de nucleaire reactor van Irak, enzovoorts, hebben de Joden dit aspect van de profetie van Jakob over "Juda" duidelijk vervuld.

De profetie over het "nederbuigen voor Juda" door zijn broeders verwijst naar de belofte over de "scepter" die aan Juda werd gegeven. Hierdoor zouden de koningen over het Huis Israël, altijd uit Juda zijn, uit de dynastie van koning David.

De stammen Levi en Simeon

Deze stammen behandelen we het laatst, omdat in de Bijbel wordt aangekondigd dat zij in de laatste dagen geen zelfstandige volkeren zouden zijn, maar dat zij verstrooid zouden leven onder de andere stammen van Israël. In Genesis 49 : 5-7 worden zij gezamenlijk toegesproken:

*"Simeon en Levi zijn gebroeders! hun handelingen zijn werktuigen van geweld! Mijn ziel kome niet in hun verborgen raad; mijn eer worde niet verenigd met hun vergadering! want in hun toorn hebben zij de mannen doodgeslagen, en in hun moedwil hebben zij de ossen weggerukt. Vervloekt zij hun toorn, want hij is heftig; en hun verbolgenheid, want zij is hard! **ik zal hen verdelen onder Jakob, en zal hen verstrooien onder Israël**".*

De verwijzing naar de ossen wordt in de NBG begrijpelijker vertaald. Daarin staat dat Levi en Simeon voor hun vermaak moedwillig ossen verminkten (de pezen doorsneden). De verwijzing naar het doodslaan van mannen heeft betrekking op wat er in Genesis 34 gebeurde. Simeon en Levi slachtten alle mannen in een stad af, omdat één van hen buitenechtelijke gemeenschap had gehad met hun zuster Dina (hoewel Dina daarmee zelf had ingestemd). In moderne woorden zou je kunnen zeggen dat Levi en Simeon de neiging hadden om "eerst te schieten en dan pas vragen te stellen". De profetie in Genesis 49 impliceert dat, als God deze stammen had toegestaan om in de laatste dagen zelfstandige volkeren te worden, dit waarschijnlijk militaristische en

meedogenloze volkeren waren geweest. Hun nakomelingen zijn in de eindtijd verstrooid onder de andere stammen van Israël. Hun neiging tot oorlog voeren zal velen van hen vast en zeker een militaire loopbaan in een Israëlische natie hebben opgeleverd.

Het valt in het bijbelse verhaal over Jozef op dat, toen Jozef zijn broeders die hem in slavernij naar Egypte verkocht hadden weer ontmoette, hij Simeon het strengst behandelde. Hij sloot Simeon op in een Egyptische gevangenis, terwijl de anderen naar Kanaän mochten terugkeren. (Genesis 42 : 24) Dit betekent dat Jozef had begrepen dat Simeon "de heethoofd", de aanvoerder was geweest van de moordpoging op Jozef, voordat hij in slavernij werd verkocht. (Genesis 37 : 18-20) Toch had Simeon ook goede eigenschappen. Nadat de Israëlieten waren opgesplitst in twee elkaar bestrijdende volkeren, volgde er een periode waarin Israël God verliet terwijl er in Juda een aantal godvrezende koningen regeerde. In deze periode verhuisde heel wat volk van de noordelijke tien stammen van Israël naar Juda, omdat zij God wilden dienen. In 2 Kronieken 15 : 9 en 34 : 6 wordt nadrukkelijk vermeld dat bij twee verschillende gelegenheden hierbij ook Simeonieten waren, die gezamenlijk met volk uit de stammen Efraïm en Manasse waren gekomen om God te dienen. Dit betekent dat Simeonieten een ijver tot God kunnen hebben en dus waarschijnlijk worden gevonden in de "bijbelgordels" ("Bible Belts") van de tegenwoordige stammen van Israël. In bovengenoemde passage hebben we gezien dat de Simeonieten samen optrokken met Efraïmieten en Manassieten. Dit kan betekenen dat veel Simeonieten zich onder de huidige stammen Efraïm en Manasse bevinden.

Er bestaat een historisch verslag waarin wordt verteld dat in 720 vóór Christus de "Simonii" in het oude Briton arriveerden.⁵⁶ Dit was de periode waarin veel Israëlieten vluchtten voor Assyrische gevangenschap. Deze "Simonii" waren een deel van de stam Simeon. Zeer waarschijnlijk waren de oude Keltische Britten deze Simeonieten. Het waren woeste krijgers en zij hielden met succes de op de Britse Eilanden oprukkende Romeinen tegen. De Romeinen, en evenmin de Saksen, waren in staat hen volkomen te onderwerpen en hieraan kunnen we de aangeboren krijgskunst van de vroege Britten herkennen. Van Simeonieten mag men dit ook verwachten. Uiteindelijk werden de vroege Keltische Britten westwaarts naar Wales en noordwaarts naar Schotland gedrongen. Als we zoeken naar afstammelingen Simeon, dan zijn dus degenen die daar in de tegenwoordige wereld het meest voor in aanmerking komen de inwoners van Wales en van Schotland.

In Genesis 49 wordt geprofeteerd dat de Simeonieten in de laatste dagen geen eigen staat zouden vormen, maar er staat niet dat zij in de loop van de

geschiedenis nooit zelfstandig zouden zijn. Het is heel goed mogelijk dat de Simeonieten op een bepaald moment wel zelfstandig waren en dit is zelfs heel interessant. We zagen eerder dat de Daniëten deel uitmaakten van de oude "Zeevolken", die van ongeveer 1400 tot 1200 vóór Christus al plunderend over het oostelijk deel van de Middellandse Zee voeren. In de Griekse geschiedschrijving is vastgelegd dat er in die dagen minstens nog één andere stam (de "Tzakarai" of "Sacarai") met de Danaans was verbonden. Door het gebruik van de naam **Izak** rijst het vermoeden dat deze andere stam een onbekende stam van Israël was. Zo'n plunderende, oorlogszuchtige manier van leven zou goed passen bij de Simeonieten. De Daniëten en de Simeonieten zeilden in 720 vóór Christus (als de Tuatha De Danaan en de Simonii) gezamenlijk naar de Britse Eilanden. Dit geeft reden te denken dat deze twee stammen, in de tijd van de richteren in Israël, ook gezamenlijk optraden als "de Zeevolken".

Rond 1000 vóór Christus werd in Griekenland de stadstaat Sparta gesticht. Dit boek wil onderzoeken of het mogelijk is dat Sparta werd gesticht door Israëlitische Zeevolken, die voor hun volk daar een vaderland vestigden. Deze veronderstelling wordt ondersteund door een document waarin staat hoe Spartaanse Grieken zich vermengden met de Zeevolken die zich in Libië hadden gevestigd.⁵⁷ Toen Sparta later in Italië een eigen kolonie stichtte, noemde zij die interessant genoeg "Tarras".⁵⁸ De naam "Tarras" werd geassocieerd met de Israëliëten, zwervend door de woestijn (Numeri 33 : 27, 28) en de naam van de vader van Abraham was "Tera". (Genesis 11 : 31) Sterker bewijs van de Israëlitische oorsprong van Sparta vinden wij in het getuigenis van de Spartanen zelf! In 1 Makkabeeën staat een fascinerende briefwisseling uit de tweede eeuw vóór Christus, tussen de Joden en de Spartanen. In de tijd van de opstand van de Makkabeeën tegen de Seleuciden stuurde Jonathan, een Joods leidsman, een brief aan de Spartanen, waarin ondermeer het volgende stond:

*"Jonathan de hogepriester ... en **het andere volk der Joden, wensen hun broeders, de Spartiaten**, voorspoed. Daar ook tevoren brieven zijn gezonden aan Onias, de hogepriester, door Areüs, die toen koning onder u was, **dat gij onze broeders zijt**, gelijk het afschrift hier onder gesteld bewijst ... Zo hebben wij nochtans ons onderwonden aan u te zenden, om de broederschap en vriendschap, die wij met u hebben, weder te vernieuwen ... gelijk het behoort en betamelijk is de broederen gedachtig te zijn".*

De hierboven geciteerde brief is te vinden in I Makkabeeën 12 : 5-18. De verzen 19 tot 23 vertellen over de brief van koning Areüs van Sparta (genoemd in de brief hierboven) aan de Joden.

*"Areüs, de koning der Spartiaten, wenst de hogepriester Onias alle voorspoed. **Daar is in de schriften gevonden, aangaande de Spartiaten en de Joden, dat zij broeders zijn, en dat zij zijn uit het geslacht van Abraham.** En nu nadat wij deze dingen verstaan hebben, zo zult gij wel doen, dat gij ons schrijft van uw welstand ...".*

Er regeerde in Sparta een koning Areüs I (in circa 309-264 vóór Christus) en ook een koning Areüs II (in circa 259-251 vóór Christus). Eén van deze twee schreef waarschijnlijk de hierboven aangehaalde brief aan de Joodse hogepriester. Let er op dat de Spartaanse koning niet beweert dat de Spartanen Joden zijn, maar dat ze "broeders" van de Joden zijn. Als de Spartanen van één van de andere stammen van Israël stamden, dan was dit een juiste formulering. Josephus beschouwde bovenstaande correspondentie als authentiek en verwees ernaar in zijn werken.⁵⁹ Ook de historicus A.H.M. Jones haalt bovenstaande correspondentie aan in zijn boek *Sparta*.⁶⁰ Sparta was een oorlogszuchtige stadstaat, die zo nu en dan erg meedogenloos kon zijn. De *Encyclopaedia Britannica* merkt daarover op:

"De gehele opvoeding van een Spartaan was erop gericht om een efficiënt soldaat van hem te maken. Gehoorzaamheid, uithoudingsvermogen, militair succes ... dit waren de doelstellingen die voortdurend voor ogen werden gehouden, al het andere kwam op de tweede plaats".⁶¹

Deze strijd lustige houding past heel goed bij de stam Simeon, die van nature de neiging had om "de strijd aan te gaan". (Genesis 35 : 25, 26, 49 : 5, 6) Het is interessant te lezen hoe de Spartaanse koning Leonidas en zijn 300 Spartanen op heroïsche wijze Griekenland redden. Zij hielden de pas van Thermopylae gesloten voor het enorme Perzische leger van koning Xerxes. Als de bovenstaande identificatie correct is, dan hielden in deze beroemde strijd 300 Simeonitische krijgers het leger van Perzië lang genoeg tegen om de Grieken gelegenheid te geven hun strijdkrachten te verzamelen. Als we de krijgskunst van de Spartanen vergelijken met die van de vroege Britse Kelten (die zich tegen de Romeinen verzetten), dan waren (en zijn) de Simeonieten een stam met uitstekende oorlogsvaardigheden. Zou God de Simeonieten hebben toegestaan om in deze moderne tijd een eigen staat te vormen (in plaats van hen te verstrooien), dan zou deze waarschijnlijk het stempel van het oude Sparta dragen.

Laten we nu eens kijken naar de Levieten. We weten dat er Levieten naar Azië migreerden en dat enigen van hen de Joden vergezelden die in de dagen van

Ezra en Nehemia Jeruzalem herbouwden. Ook leefden er veel Levieten binnen het Parthische rijk. Misschien waren zij het "erfelijk priesterdom" van Parthië, waartoe ook de "Wijzen" behoorden. Vandaag leven de Levieten verstrooid onder de Joden en onder de volkeren van de tien stammen van Israël. Hoewel de Levieten hun gewelddadigheid met de Simeonieten gemeen hadden, waren ze ook bijzonder ijverig voor de dienst aan God. Dit werd duidelijk onder Mozes in de woestijn. In Exodus 32 wordt verteld hoe de Israëlieten bij de Sinaï zondigden met het gouden kalf, terwijl Mozes bij God op de berg was. Mozes keerde terug en hij vond de Israëlieten midden in een orgie van afgoderij. Mozes vroeg aan degenen die de kant van God wilden kiezen om naar hem toe te komen en de stam Levi kwam massaal bij Mozes staan. Mozes gaf onmiddellijk aan de Levieten de opdracht om 3.000 aanvoerders van dit afgodische gebeuren om te brengen. (Exodus 32 : 25-28)

Hun gewelddadigheid, gecombineerd met hun ijver tot God, maakte van de Levieten de ideale priesterstam voor het oude Israël. Het was namelijk dikwijls hun verantwoordelijkheid om vele offerdieren te doden en te slachten. De Levieten waren geen kleinzerige jongens en zouden prima chirurgen, soldaten, begrafenisondernemers, enzovoorts zijn geweest. In dezelfde passage in Jeremia 33 : 17-21, waarin God aan David en zijn nageslacht eeuwig koningschap belooft, wordt aan de Levieten eeuwig priesterschap toegezegd. In vers 22 wordt aan David, zowel als aan de Levieten, de zegen van een zeer talrijk nageslacht toegezegd. We hebben al eerder gesuggereerd dat de Magiërs in Parthië, met hun "erfelijk priesterschap", waarschijnlijk Levieten waren. Deze gedachte wordt gesteund door de bemoeienis van God Zelf met enkele Parthische Magiërs, waardoor zij naar het kindeken Jezus kwamen om Hem te aanbidden. (Uit andere geschiedenissen in de Bijbel blijkt dat God Zich niet bemoeide met heidense priesters.)

De tempel in Jeruzalem werd in het jaar 70 na Christus verwoest en omdat sindsdien geen offers meer werden gebracht, werd het bestaansrecht van het Levitische priesterschap twijfelachtig. In Jeremia 33 : 17-22 wordt echter beloofd dat de Levieten altijd Gods "priesters" zouden zijn. Waar zijn zij vandaag de dag gebleven? Het is logisch te veronderstellen dat vanwege hun traditionele ijver tot God een aantal Levieten te vinden moet zijn onder hedendaagse Joodse rabbi's en christelijke predikanten. God profeteerde dat Hij de Levieten onder alle stammen van Israël zou verstrooien. Hiermee zorgde God ervoor dat de Levieten alle Israëlitische stammen van dienst konden zijn. Ook had de stam Levi een speciaal talent voor het maken van muziek en amusement. Uit 1 Kronieken 15 : 14-28 en 2 Kronieken 5 : 12, 13 blijkt dat de Levieten in het oude Israël dienst deden als muzikanten en als zangers bij officiële gelegenheden.

1 Kronieken 15 : 16-22 luidt als volgt:

*"En David zeide tot de oversten der Levieten, dat **zij hun broeders, de zangers, stellen zouden** met muziekinstrumenten, met luiten, en harpen, en cimbalen ... En Chenanja, de overste der Levieten, was over het opheffen; hij onderwees hen in het opheffen; want hij was verstandig".*

In dit gedeelte kunnen we zien hoe in de tempeldienst in Israël, het koor en het orkest uit Levieten bestonden. De "opper" Leviet deed dienst als koordirigent. In Ezra 3 : 10 en Nehemia 7 : 44 wordt bevestigd dat deze functies eeuwenlang door Levieten werden vervuld. Dit is een duidelijke indicatie van de superieure muzikale, artistieke en creatieve bekwaamheid van de Levieten. Je zou daarom kunnen verwachten in onze tijd veel Levieten te vinden in de wereld van de muziek en het amusement. De stam Levi sloot zich van oudsher graag aan bij de stam Juda (2 Kronieken 11 : 14) en ook onder de Joden die Jeruzalem herbouwden in de tijd van Ezra waren Levieten. (Ezra 1 : 5) Het is daarom te verwachten dat veel Joden, die eigenlijk Levieten zijn, door de artistieke talenten van hun stamvader Levi, werkzaam zijn in de huidige muziek-, amusements- en filmindustrie.

Net als de Simeonieten, vormen ook de Levieten in deze tijd geen eigen staat, maar zijn verstrooid onder alle hedendaagse volkeren die hun oorsprong hebben in de oorspronkelijke twaalf stammen van Israël. Hoewel er in de gelederen van de Joden van vandaag veel Levieten zijn, profeteerde Gods Woord dat de Levieten onder **alle stammen** van Israël verstrooid zouden zijn. Dat betekent dat er ook velen van hen leven onder de hedendaagse niet-Joodse volkeren van de tien stammen van Israël.

Noten bij hoofdstuk 11

1. Bradley, *The Goths*, blz. 9
2. *Encyclopaedia Britannica*, deel 14, "Mandrake", blz. 795
3. *Encyclopaedia Britannica*, deel 4, "British Empire", blz. 181
4. Rice, blz. 42
5. *Ibidem*, blz. 60
6. *Ibidem*, blz. 76
7. *Young's Analytical Concordance to the Bible*, zie het woord "Man", ondertitel 2, blz. 635
8. Edwards, *Wales*, blz. 12-17, en *Encyclopaedia Britannica*, deel 5, "Celt", blz. 102
9. Edwards, blz. 17
10. *Encyclopaedia Britannica*, deel 5, "Celt", blz. 102
11. Herodotus, *History*, 4, blz. 130-134
12. Rice, afbeeldingen 46-51 na blz. 208
13. *Ibidem*, afbeelding 46
14. Capt, *Jacob's Pillar*, blz. 90-94
15. Pitts, *The U.S.A. in Bible Prophecy*, blz. 3, 16 en 19
16. *Encyclopedia Americana*, deel 11, "France: Government", blz. 729, 730
17. *Webster's New Word Dictionary*, zie het woord "haven", blz. 343
18. *Encyclopedia Americana*, deel 23, "Rotterdam", blz. 805
19. *Young's Analytical Concordance to the Bible*, zie het woord "suck", ondertitel 2 en 3, blz. 945
20. *Ibidem*, zie het woord "border", ondertitel 5, blz. 105
21. *Ibidem*, zie het woord "thigh", ondertitel 2, blz. 975
22. *Young's Analytical Concordance to the Bible*, zie het woord "royal", ondertitel 2, blz. 826
23. *Ibidem*, zie het woord "yield", ondertitel 9, blz. 1083
24. *Ibidem*, zie het woord "dainties", ondertitel 3, blz. 219
25. Capt, *The Traditions of Glastonbury*, blz. 28
26. Rawlinson, *The Sixth great Oriental Monarchy*, blz. 118-124
27. *Encyclopaedia Britannica*, deel 9, "Finland... History", blz. 253
28. *Ibidem*, blz. 253
29. *Ibidem*, blz. 253
30. *Ibidem*, blz. 254
31. *Encyclopaedia Britannica*, deel 8, "Ephthalites", blz. 646
32. *Ibidem*, blz. 646
33. Rawlinson, *The Sixth great Oriental Monarchy*, blz. 115-118
34. *Encyclopaedia Britannica*, deel 8, "Ephthalites", blz. 64
35. *Encyclopaedia Britannica*, deel 13, "Khazars", blz. 362

36. *Young's Analytical Concordance to the Bible*, zie de woorden "goodly", ondertitel 14, blz. 429 en "word", ondertitel 1, blz. 1067
37. *Encyclopaedia Britannica*, deel 22, "Troy", blz. 504
38. Fell, *America B.C.*, blz. 174
39. *Encyclopaedia Britannica*, deel 22, "Troy", blz. 503
40. Fell, *America B.C.*, blz. 176 en 179
41. *Ibidem*, blz. 174
42. *Ibidem*, blz. 176
43. Allen, blz. 275
44. Lawless, blz. 7-9
45. *Collier's Encyclopedia*, deel 17, "Scythian", blz. 434
46. *Young's Analytical Concordance to the Bible*, zie het woord "judge", ondertitel 1, blz. 556
47. *Ibidem*, zie het woord "troop", ondertitel 4, blz. 1002
48. Baring-Gould, *Germany*, blz. 30, 31
49. *Encyclopaedia Britannica*, deel 17, "Parthia", blz. 345; en "Persia", blz. 576-577
50. *Ibidem*, deel 17, "Persia", blz. 576, 577
51. Capt, *Jacob's Pillar*, blz. 90-94
52. *Encyclopaedia Britannica*, "King", ondertitel Divine Right of Kings, blz. 394
53. *Ibidem*, deel 13, "Khazars", blz. 362
54. *Ibidem*, blz. 363
55. *Ibidem*, blz. 362
56. Allen, blz. 275
57. Fell, *America B.C.*, blz. 179
58. Jones, *Sparta*, blz. 10
59. Josephus, *Antiquities of the Jews*, XIII, V, 8
60. Jones, blz. 12
61. *Encyclopaedia Britannica*, deel 21, "Sparta", blz. 170